

ΣΕΙΡΑ ΜΑΡΤΥΡΙΩΝ ΝΕΟΦΑΝΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΕΝ Η

ΚΑΙ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑ
ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΑΥΤΟΥ

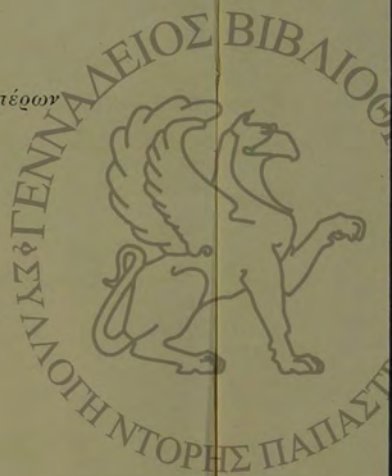
ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΤΕΡΑΣ ΠΗΓΑΣ

ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

1943

Ἡ παρούσα ἔκδοσις ἐγένετο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνθεντικωτέρων
πηγῶν καὶ ἐπιτοπίων παραδόσεων, ἐπιμελεία Δ. Ι. Κ.

Printed in U. S. A.

«Γεώργιος γῆν ἀροτριάσας ξένως,
«Ξένον στάχυν ἤμησεν ἀφθιτον κλέους».
Ἐν δεκάτῳ ἑβδοματῇ τε Ἰανουαρίου 1838 Γεώργιος ἔλλιπε γαίαν.

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τῇ 19ῃ Μαΐου, 1943.

Πρὸς τὴν Ἀδικοῦ Σεβασμιότητα
Ἀρχιεπίσκοπον κ. κ. Ἀθηναγόραν,
Ἐπαύθα.

Σεβασμιώτατε,

Αἱ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐδρεύουσαι δύο Χριστιανικαὶ Ἀδελφότητες «ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ» καὶ «ΖΗΛΩΤΑΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ἐκ Θείου ζήλου κινούμεναι ἐκόσμησαν τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ «ΑΓΙΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ» τοῦ Ἀντικυβερνητικοῦ Τμήματος Νέας Ὑόρκης μετὰ μίαν καλλιτεχνικῶς ἐργασθεῖσαν εἰς μέγα σχῆμα εἰκόνα τοῦ Νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων.

Ἐπειδὴ ὅμως συμβαίνει πολλοὶ Χριστιανοὶ τῆς Ἑσθίας νὰ ἀγνοοῦν τὴν βιογραφίαν τοῦ Νεομάρτυρος, ἀπεφασίσαμεν τὴν ἐκδοσὶν τοῦ βίου καὶ ἀκολουθίας Του πρὸς χρῆσιν ὅλων τῶν Χριστιανῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν κληρικῶν κατὰ τὸν ἐορτασμὸν τῆς ἡμέρας τῆς μνήμης Του, ἀποστέλλοντες καὶ εἰς κάθε Κοινότητα δωρεὰν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον.

Εὐελπιστοῦντες ὅτι τὸ ἔργον μας θὰ τύχῃ τῆς ἐγκρίσεως τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος, διατελοῦμεν,

Εὐπειθέστατα τέκνα σας,

Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἀδελφότης
«ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ»
καὶ Ἀδελφότης
«ΖΗΛΩΤΑΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Ἑπεὶ θύνητοι:

Ἰωάννης Μαμαγκάκης καὶ Νικόλαος Μπέης

Υ.Γ. Εὐαρεστοῦμενος μᾶς γνωρίζετε τὴν ἐγκρίσιν σας ἐγκαίρως καθὼς τὸ τυπογραφεῖον ἐπείγεται νὰ θάλλῃ τὸ ἔργον εἰς τὰ πιεστήρια.

Telephone: BUTTERFIELD 8-3555

Address: Cable ARCHGREEK, New York

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΥ
GREEK ARCHDIOCESE OF NORTH AND SOUTH AMERICA
10 EAST 79TH STREET
NEW YORK, N. Y.

Ἰουλίου 16, 1943.

Πρὸς τὰς

Ὁρθόδοξους Χριστιανικὰς Ἀδελφότητας
«Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής» καὶ «Ζηλωταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας»,

Εἰς Νέαν Ὑόρκην.

Ἡ εὐγενὴς ἀπόφασις καὶ αἱ θυσίαι ὑμῶν, ὅπως ἐκδόσῃτε τὴν Ἱερὰν Ἀκολουθίαν τοῦ Νεομάρτυρος Ἀγίου Γεωργίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων διὰ τοὺς ἱ. Ναοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν τοῦ εὐσεβοῦς αὐτῆς Πληρώματος, εἶνε μία ἀκόμη ἀπόδειξις τῆς εὐλαβείας ὑμῶν, τοῦ ἱεροῦ ζήλου καὶ τῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὰς Ἱερὰς Παράδοξαις τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθόδοξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Διὸ προαγορευθὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν ὑμᾶς ὁλοψύχως διὰ τὴν πράξιν ὑμῶν ταύτην καὶ νὰ εὐχηθῶμεν, ὅπως εὐρητὲ καὶ ἄλλους μιμητὰς πρὸς ἐκδοσὶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν Ἀγίων τῆς πίστεως ἡμῶν, αἵτινες τόσῃ ἄλλοτε εἰς τὴν πατρίδα εἶχον κυκλοφορίαν καὶ τόσῃ ὠφέλειαν δύνανται νὰ προσφέρωσιν εἰς τὰ ἀγαπητὰ ἡμῶν τέκνα.

Καὶ ἐπὶ τοῦτοις, ἐκικαλούμενοι ἐφ' ὑμᾶς τοῦ Παναγίου Θεοῦ τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Νεομάρτυρος, διατελοῦμεν

Ἡ. Γ. Γρηγόριος Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιεπίσκοπος

ΤΗ' ΙΖ'. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΜΝΗΜΗΝ ΤΕΛΟΥΜΕΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣ ΤΣΟΥΡΧΛΗ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό: Κύριε ἐκέκραξα, Σπυχηρὰ προσόμοια γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σου, τῶν πιστῶν τὰ συστήματα, συνελθόντες σήμερον ἐορτάζομεν, ὅτι ἐδείχθης στεροτάτος, καὶ ἀνεπηρέαστος, τοῦ κρατοῦντος ἀναιδῶς, τῷ λυσσῶδει φρυάγματι· ὃν κατήλεγξας, λογισμοῖς, εὐσεβέσι πεφραγμένος, δι' ὧν ἡγείρας τροπαίων στίλβων τρισμάκαρ Γεώργιε.

Ὡς περ θῆρες ἀτίθασσοι, οἱ τῷ σκότει προσχεόμενοι, κατασχόντες εἰλκὸν σε πρὸς ἀσέβειαν· ὥς δὲ στεροῶς ἀπελάκτισας, ὥς ἄρκυν ψυχόλεθρον, θεία αἴγλη λαμπρυνθεῖς, τὴν ἀπόπτυστον ζόφωσιν, τὴν ἀμύθητον, τῶν ἀγίων ἀγγέλων καὶ μερόπων, εὐφροσύνην ἐμνηστεύσω, πανευκλεῶς ἀνδρικότατε.

Απειλὰς οὐ κατέπηξας, οὐδὲ πείραν κολάσεων, τῷ Χριστοῦ κρατούμενος θεῖῳ ἔρωτι· δι' οὗ ἐδείχθης συνόμιλος, ἀνδρείῳ τῷ λήμματι, τοῖς ἀγίοις ἀθληταῖς, τοῖς τὸ αἷμα ἐχέουσιν ὑπὲρ πίστεως, τῶν στεφάνων ἐκείνοις μετασχόν τε, τῶν ἀρρήτων ἐπαξίως, ἐν τοῖς ἀγίοις σκηνώμασι.

Δόξα. Ὑψος α'.

Τῷ θεμελίῳ τῆς πίστεως ἰδρυμένως, Γεώργιε τρισμακάρε, ὧφθης ἀδιάσειστος πρὸς τὰ φρονήματα τῶν ὑπεναντίων· καὶ τὴν ἀγχόνην ἀσμένως αἰρετισάμενος δι' ἀγάπην τοῦ Κυρίου σου, ἐχομίσω παρ' αὐτοῦ τὸν τῆς νίκης ἀμάραντον στέφανον, καὶ τὴν χάριν ἐπὶ γῆς τῶν ἀπείρων ἰάσεων· δι' ὧν τοὺς σαλευομένους ὑπεστήριξας, καὶ τοὺς ψυγέοντας τὴν πίστιν διεθέρμανας, δόξαν ἀναπέμποντας Χριστῷ, τῷ παρέχοντι αἰεὶ τῆς ἀνθρωπίνου σωτηρίας τὴν ἑλλαμψιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐξοδος. Τό: Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα:

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Ἡσαίου λγ'. 5 καὶ ἐφ.).

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουσὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι Ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα, καὶ ἔσωσα, ὠνεΐδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς Ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν

χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Σοφ. Σολ. γ'. 1 καὶ ἐφ.).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἄξιους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' Αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν Αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις Αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Σοφ. Σολ. ε'. 15 καὶ ἐφ.).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι αὐτοῦ ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχτην ὁσιότητα, ὅξυνει δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν συνεκπολεμήσαι αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ ἐνέκκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν

ἀλωῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφίσονται χάλασαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλίσουσιν ἀποτόμῳ. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαιρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρατία ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτὴν: Στιχηρὰ Ἱδιόμελα.

Ἦχος β'.

Χαρμονικῶς συνελθόντες Γεώργιε, τὴν μνήμην σου φαιδρῶς ἐορτάζομεν· θεῖω γὰρ ἔρωτι κατασχεθεῖς, τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταπεφρόνηκας· καὶ τὸν Χριστὸν Υἱὸν Θεοῦ ἀνωμολογήσας, τὸν δι' ἀγχόνης ὑπεδέξω θάνατον· ὅθεν καὶ ὑπερπᾶς τῶν ἐνθάδε, περιπολεῖς ἐν οὐρανοῖς, συνόμιλος ἀγγέλων γενόμενος.

Ὁ αὐτός.

Ως πολυτίμητον μύρον τοῦ Γεωργίου, ἡ ἐπέτειος τῶν συνελθόντων πανήγυρις, κατακηλεῖ τὰς αἰσθήσεις, ἐκκενούμενον· τῷ τοῦ Χριστοῦ γὰρ ἔρωτι κάτοχος γενόμενος, καὶ ἀλγυνῶν ἀπάντων ὑπεριδὼν, χαρίτων μυρίων ἀναπέπλησται, καὶ πρεσβεύει διηνεκῶς ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ο τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Γεώργιος, τὰς νοητὰς φάλαγγας τοῦ ἐχθροῦ διαορήξας, λαμπρὸν ἀνὴρ αὐτοῦ τρόπαιον· δι' οὗ καταισχύνας τοὺς παλαμναίους, τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα εὐφροσύνης ἐνέπλησε, δόξαν ἀναπέμποντας Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Τὸν ἀριστεὰ τοῦ Χριστοῦ, τὸν κλεινὸν ἀθλοφόρον, ὑμνήσωμεν ἅπαντες συνελθόντες, Γεώργιον τὸν πανεύφημον· Ἰωαννίνων τὸ ἐγκαλλώπισμα, καὶ πολιοῦχον, καὶ ἀνεξάντητον πηγὴν τοῖς ποικίλως πάσχουσιν ἰαμάτων· τῆς εὐφροσύνης τῶν πιστῶν προμνηστέα, καὶ τοῦ ἐχθροῦ τὴν πολύκροτον καταισχύνην, καὶ διαπρύσιον πρέσβυν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἀσπόρως ἐκ θεοῦ Πνεύματος.

Εἰς τὸν Στίχον: Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Δεῦτε τῶν ἀθλητῶν, τὰ στίφη συνελθόντα, ἐν ὕμνοις ἐγκωμίων, τὸν μάρτυρα Κυρίου, ἐνδόξως εὐφημήσωμεν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς Φοῖνιξ ἀνθήσει.

Σκεῖνος μαρτυρικόν, Πνεύματος χρηματίσας, Γεώργιε τρισμάκαρ, μετέστης κατ' ἀξίαν, ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Κῆρυξ ἐπὶ τῆς γῆς, τῆς πίστεως Κυρίου, γενόμενος ἐστέφθης, μαρτυρικῶ στεφάνῳ, ἐν οὐρανοῖς πανόλβιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Πανδαισίαν κοινὴν συγκροτήσας, ὁ ἀθλοφόρος τοῦ Χριστοῦ νεομάρτυς Γεώργιος, συγκαλεῖται πάντας τοὺς πιστοὺς πρὸς ἐστίαν. Δεῦτε οὖν ἅπαντες πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, τὴν μνήμην αὐτοῦ, τὴν ἐπέτειον, μετ' ἐγκωμίων γεραίροντες· λαμπρῶς γὰρ ἐναθλήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, αἰσχει ἀπλέρῳ τὸν ἐχθρὸν περιέβαλε, καὶ τῆς νίκης τὸν στέφανον κομισάμενος, πρεσβεύει διηνεκῶς ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν πρόσθευε, Δέσποινα, μετὰ τοῦ ἀθλοφόρου καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον ἡχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν πανεύφημον μάρτυν Χριστοῦ Γεώργιον. Ἰωαννίνων τὸ κλέος καὶ πολιοῦχον στερόν, ἅσμασιν ἐγκωμίων ἀνευφημήσωμεν· ὅτι ἐνήθλησε λαμπρῶς, καὶ κατήνεγκεν ἐχθρόν, τοῦ Πνεύματος τῇ δυνάμει, καὶ νῦν ἀπαύστως προσβύει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. α'.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε ἀχέϊμαστε λιμὴν καὶ Ἀπειρόγαμε. Ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, προσβεύουσα μὴ ἐλλείπῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, τὸν θεῖον τόκον Σου.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογία: Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τυθεὶς ὑπὲρ Χριστοῦ, δι' ἀγρόνης τρισμάκαρ, ἀμύθητον χαράν, τοῖς πιστοῖς ἐμνηστεύσω, στεφθεὶς διαδήματι βασιλείῳ, Γεώργιε. Σὲ γεραίρουσιν, αἱ τῶν ἀγγέλων χορεῖαι, καὶ τὸ πλήρωμα τῶν εὐσεβῶν εὐφημεῖ σε, ὡς θεῖον κειμήλιον.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ἀστέρες φαινοί, ἀνεδείχθητε ὄντως, ἐκλάψαντες φαιδρῶς, διὰ τοῦ μαρτυρίου, Γεώργιε τρισόλβιε, καὶ τρισανγῇ Ἰωάννῃ*. μέγα καύχημα, τῶν εὐσεβῶν τῇ χορείᾳ, καὶ τῆς πόλεως Ἰωαννίνων τὸ κλέος, καὶ πρόσθεις πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς καὶ μετὰ τόκον φανείσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν ἁμαρταλοὶ σωτηρίαν, σὲ κεκτήμεθα ἐν πειρασμοῖς προστασίαν, τὴν μόνην Πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογία: Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἰωαννίνων ὁ λαὸς ὁ χριστεπώνυμος, ἐν ὑμνοῖς καὶ φαιδραῖς παννύχους στάσει, σοῦ τὴν ἐπέτειον μνήμην ἐορτά-

* Ἀσφαλῶς ἐνταῦθα ὁ ὑμνοδὸς ὑπονοεῖ τὸ ἕτερον κλέος τῆς τῶν Ἰωαννίνων Ἐκκλησίας, τὸν ἅγιον νεομάρτυρα Ἰωάννην τὸν Ἰωαννίτην.

Οὗτος ἐμαρτύρησεν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 18ῃ Ἀπριλίου τοῦ 1526 σωτηρίου ἔτους καὶ ἡ μνήμη του τελεῖται τὴν ἡμέραν τοῦ μαρτυρίου του (18ῃ Ἀπριλίου). Τὸν βίον, τὸ μαρτύριον καὶ τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου τούτου Ἰωάννου τοῦ Ἰωαννίτου συνέγραψεν ὁ γνωστὸς λόγιος ἱερεὺς Νικόλαος ὁ Μαλαξός, ὁ ἐν Ναυπλίῳ, τὴν δὲ ἀκολουθίαν αὐτοῦ ἔγραψε τὸ πρῶτον μὲν ὁ Ἀντώνιος ὁ μέγας ῥήτωρ τῆς Ἐκκλησίας, ἑτέραν δὲ κατόπιν Ἰουστίνος ὁ Δεκαδόξος.

ξει· τῶν ἀσωμάτων δὲ πᾶσαι καὶ ἀθλητῶν, χορεῖαι συγκαίρου-
σιν ἐν Χριστῷ, δαιμόνων τὸν τάφον σου, καθορώντων προ-
χέοντα, μετὰ φοίτης ἰάματα, τοῖς πιστῶς αὐτῷ προσπελά-
ζουσιν.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς τείχος ἀκράδαντον ἀπεριτρέπτῳ νοῖ, ἀνέστης μακάριε
ταῖς ἰοδόλοις βολαῖς, τῆς δεινῆς ἐξομόσεως· ὅθεν τὴν
φωτοφόρον, καὶ ἀγίαν σου μνήμην, πίστει ἐπιτελοῦμεν, ἰλα-
σμὸν τῶν πταισμάτων, αἰτούμενοι διὰ σοῦ λαβεῖν, καὶ μέγα
ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἐπάκουσον Δέσποινα ἐκ κατωδύνου ψυχῆς, βοῶντος τοῦ δού-
λου σου, καὶ τῶν προτέρων κακῶν, παράσχου τὴν ἄφεσιν·
σὲ γὰρ ἐπικαλοῦμαι ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, ρῦσαί με Θεοτόκε, τοῦ
πυρὸς τῆς γεέννης, καὶ στήσον ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ
Θεοῦ.

Μετὰ δὲ τὸν πολυέλεον.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀπέστης πονηρᾶς, τοῦ Βελίαρ ἐνέδρας, ἐδέξω δ' ἐκ Θεοῦ,
τὰ τῆς νίκης βραβεῖα, ἐπαξίως τῶν πόνων σου, καὶ τῶν
ἄθλων ἀήττητε· ὅθεν χαίροντες, ἀνευφημοῦμεν ἐν ὕμνοις, τοὺς
ἀγῶνάς σου, καὶ ἀνδρικὰς ἀριστείας, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς,
πεπρωτοκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πται-
σμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας ἀμαρτωλῶν σωτηρία,
καὶ βοήθεια καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώξεις τοὺς δούλους
σου.

Οἱ Ἀναγκαθροί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στίχ. Περφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Τὸ «Πᾶσα πνοή», καὶ τὸ Εὐαγγέλιον:

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

(Ματθαίου ι'. 16—23).

Ἐἶπεν ὁ Κύριος. Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν
μέσῳ λύκων· γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέρ-
αιοι ὡς αἱ περιστεραί. Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· πα-
ραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐ-
τῶν μαστιγώσουσι ὑμᾶς· καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δὲ καὶ βασιλεῖς
ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν.
Ὅταν δὲ παραδιδῶσιν ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσητε πῶς ἢ τί λαλή-
σητε· δοθήσεται γὰρ ἡμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τί λαλήσετε· οὐ γὰρ
ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τὸ
λαλοῦν ἐν ὑμῖν. Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον,
καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θα-
νατώσουσιν αὐτούς· καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ
ὀνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τὸ τέλος οὗτος σωθήσεται.

Ὁ Ν'. Ψαλμός· Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κλπ.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι:

Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν
ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, κλπ.

Εἴπα· Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου...

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ ἐνδοξος πανήγυρις, τοῦ νεομάρτυρος Γεωργίου,
εἰς εὐφροσύνην συγκαλεῖται πάντας τοὺς πιστοὺς, ἀκτίσι
καταυγάζοντος τόδε πάτριον ἔδαφος, ἐν ᾧ τοὺς λαμπροὺς αὐ-
τοῦ ἄθλους ἐνεδείξατο. Μεγαλανχεῖται οὖν ἡ πόλις Ἰωαννί-
νων, ὡς ἐν πολλοῖς τε καὶ ἄλλοις τὰ πρῶτα φέρονσα, ἀλλὰ καὶ
ἐν ἀθλήσει μαρτύρων εὐκλεῶν κοσμουμένη· ὧν ταῖς πρεσβείαις
ὁ Θεὸς δωρήσαιο ἰλασμὸν παντὶ τῷ χριστωνύμῳ πληρώματι.

Εἶθ' οὕτω, ὁ Ἱερεὺς: «Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον
τὴν κληρονομίαν σου, κλπ.»

Τό, Κύριε ἐλέησον ιβ'. καί,

ὁ Ἱερεὺς, «Ἐλέει καὶ οἰκτιροῖς καὶ φιλανθρωπία κλπ.»

Εἶτα ὁ Κανὼν.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Νομίμως τὸν ἱερὸν δρόμον τελέσας, μακάριε, λελαμπρυσμέ-
νος τῷ θεῷ θρόνῳ παρίστασαι, ταῖς φωτιστικαῖς ἀκτίσι
τοῦ Πνεύματος.

Ενδόξως διαδραμών, τοῦ μαρτυρίου τὸ στάδιον, καὶ αἰχι-
σμοῖς ποικίλοις προσομιλήσας, τὴν μακαρίαν κληρονομίαν
ἀπέληψας, μακάριε.

Ως ἄλλη ἀνεδείχθη Σιλωάμ, ἡ θήκη τῶν λειψάνων σου,
Ἁγίε· πρὸς ἣν οἱ πιστοὶ καταφεύγοντες, τῶν νοσημάτων
τὴν ἴασιν λαμβάνουσι.

Θεοτοκίον.

Ο ἄχρονος λόγος ἐκ Σοῦ, σαρκωθείς ἐν χρόνῳ, τὰ τῶν
βροτῶν διέλυσε πλημμελήματα· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, σω-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ῥδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Αγάπης τῆς εἰς Χριστὸν πεπληρωμένος, τῶν ἐναντίων ἀπάν-
των τὰς προσβολὰς ἀπελάκτισας, καὶ τοῖς ἄθλοις στερ-
ρῶς ἐνεκαρτέρησας.

Πονηρίαν ἀπερράπισας ψυχοφθόρον, τῶν νοητῶν, θεόφρον
Γεώργιε, τὴν δι' ἀγχόνης τελείωσιν ἐνστερνισάμενος.

Κηρύττουσιν εὐσεβεῖς, τὴν ἀένναον πηγὴν τῶν ἰάσεων, οἱ
δυσαιθέσι πάθεσι κεκρατημένοι, καὶ θεῖα δυνάμει ἀπαλ-
λαττόμενοι.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτὸν σκήνωμα τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἡ βασίλειος
πορφυρίς, ἣν φορέσας ὁ Κτίστης, τὴν παγκόσμιον σω-
τηρίαν ἐξεργάσατο.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν τὴν παρρησίαν σου, καὶ ἐπαινέσωμεν
τὴν καρτερίαν σου, Γεώργιε μακάριε, χριστιανῶν εὖχος
μέγα. Σὺ γὰρ παραδέδωκας, ταῖς βασάνοις τὸ σῶμά σου, θά-
νατον δεξιόμενος, τὸν δι' ἀγχόνης γενναίως· διὸ στεφάνων
κατηξίωσαι, ἐπουρανίων τρισόλβιε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου καὶ τὸ ὑπερλαμπρον τὸ
τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι Θεο-
τόκε· Ποῖον σοὶ ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον, τί δὲ ὀνο-
μάσω σε, ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι. Διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι:
Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Ῥδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα.

Ως γῇ ἀγαθὴ καρπὸν, μελισταγῇ ἀναδέδωκας, τὴν μαρτυ-
ρικὴν σου ἄθλησιν Γεώργιε· διὸ κατὰ χρέος τιμῶμεν τὴν
ἐνδοξὸν σου πανήγυριν.

Καταφρονήσας τὰ τοῦ βίου, ἡδέα καὶ ἔλκοντα, ὡς τῷ Χρι-
στοῦ στοιχούμενος ἔρωτι, μετ' εὐφροσύνης ἀφράστου
προκεχώρηκας εἰς τὸ τοῦ μαρτυρίου στάδιον, μακάριε.

Ενέπλησας εὐφροσύνης τοὺς πιστοὺς, τὴν ἀπαράτρεπτον ἰδόν-
τας καρτερίαν σου, ἣν ἐπεδείξω γενναιοφρόνως τῇ χάριτι
τεθωρακισμένος τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀειπάρθενον καὶ ἀληθῆ, πάντες Θεοτόκον δοξάζομεν·
ἣν προετύπου τῷ θεόπτερι Μωϋσῇ, ἀκαταφλέκτως Πάνα-
γνε, βάτος τῷ πυρὶ ὁμιλήσασα.

Ὁδὴ ε'. Σὺ, Κύριέ μου, φῶς.

Αθλητικὸν δρόμον διαδραμών, ὡς λίαν συντετημένον καὶ ὤκιστον, τὴν ἔνδοξον ἀνάρρησιν ἐκομίσω, παρὰ Χριστοῦ τοῦ βραβευτοῦ σου, Γεώργιε.

Εν ἡλικίᾳ νεανικῇ, διάνοιαν γενναίαν ὑπέδειξας, μακάριε, κατὰ τῆς ἀσεβείας τῆς ἐμύσου γενναίως ἀνδρισάμενος.

Απολακτίσας τῶν ἐναντίων τὰς δωρεάς, δόξαν οὐράνιον ἔσχες παρὰ Χριστοῦ, διηνεκῶς συνεῖναι παρ' αὐτῷ τῷ Δεσπότη ἀγαλλόμενος.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὅπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν παραβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε, κεκτήμεθα.

Ὁδὴ ζ'. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Θράσος δαιμόνων μὴ πτοηθεῖς, πρὸς τοὺς ἄθλους μετ' ἀπλέτου ἐχώρησας γενναιότητος, τὴν μακαρίαν τελείωσιν, δι' ἀγχόνης ἀσμένως ἀναδειξάμενος.

Δυνάστας μαινομένους κατήλεξας, θεία δυνάμει ἀητήτῳ στοιχειούμενος, καὶ τροπαιοῦχος ἀνεδείχθης, ἐναθλήσας ἐννομώτατα.

Τὸ αὐτεξούσιον τῆς ψυχῆς, λαμπρῶς ἀναδείξας, τὸν πολυμήχανον κατηκόντισας δράκοντα, εὐθαρσῶς χωρήσας πρὸς τὴν ἄθλησιν, τρισόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ωθαῦμα τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι παρθένος ἐν μήτρᾳ τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδως συλλαβοῦσα οὐκ ἔστενοχώρησεν.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐλεφάνης σήμερον.

Εὐκλεῶς ἀγάλλεται, μεγαλανχοῦσα, τῇ σεπτῇ ἀθλήσει σου, δι' ἧς κατέσχε θησαυρόν, Ἰωαννίνων πόλιν ἐρίτιμον, τῶν ἱερῶν σου λειψάνων, Γεώργιε.

Ὁ οἶκος.

Γονέων εὐσεβῶν ἐκφύς, μακάριε, ἀγωγῆς μὲν εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου τετύχησας, δι' ἔνδειαν δέ, γραμμάτων πείρας ἡμοίωσας. Ὅθεν καὶ αὐτουργὸν μὲν βίον μετελθὼν, ἀρεταῖς δὲ διαπρέποντα, νομίμῳ γυναικὶ συνήφθης· ὅτε υἱοῦ πατὴρ ἐξ αὐτῆς γενόμενος, τότε πρὸς ἐξόμοσιν ἐκδιασθείς, γενναίως ἐν-ἡθλήσας, Χριστὸν εὐθαρσῶς ἀνακηρύξας Θεόν τε καὶ Κύριον διὸ καὶ τὴν σορὸν τιμῶμεν τῶν ἱερῶν σου λειψάνων, Γεώργιε.

Εἶτα τὸ Συναξάριον τοῦ Ἀγίου.

Τῇ ιζ'. Ἰαννουαρίου μνήμην τελοῦμεν τῆς ἀθλήσεως τοῦ Ἀγίου, ἐνδόξου μάρτυρος Γεωργίου, τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων.

«Γεώργιος γῆν ἀροτριάσας ξένως,

«Ξένον στάχυν ἤμησεν ἄφθιτον κλέους».

Ἐν δεκάτῃ ἑβδοματῇ τε Γεώργιος ἔλλιπε γαῖαν.

Εὐλόγησον Πάτερ,

Ὁ μακάριος οὗτος νεομάρτυς καὶ ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος κατήγετο ἐκ τοῦ χωρίου Τσουχλὶ τῶν Γρεβενῶν, γονεῖς δ' εἶχε τὸν Κωνσταντῖνον καὶ τὴν Βασίλιν. Ἐνάρετοι καὶ εὐσεβεῖς αὐτοί, ἐφορῶντισαν νὰ ἀναθρέψουν τὸν υἱὸν αὐτῶν Γεώργιον ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου καὶ νὰ ἐνσταλάξουν εἰς τὴν ἀπαλὴν αὐτοῦ ψυχὴν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν θερμὴν πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπην. Ὅντες δ' ὁμῶς πτωχοὶ γεωργοὶ καὶ τὰ πρὸς πορισμὸν ἐλάχιστα ἔχοντες, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐκπαιδεύσουν τὸν υἱὸν τῶν Γεωργίων ἐν τοῖς γράμμασιν, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἰδίᾳ ἐκείνην ἦτο λίαν πολυδάπανον.

Ἀποθανόντων δὲ ἐνωρίς τῶν γονέων αὐτοῦ, ὁ Γεώργιος εἰς ἡλικίαν 8 ἐτῶν παραμείνας ὁρφανός, διετέλεσεν ἐπὶ τινα καιρὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ μεγαλειτέρου τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς του. Ἀλλὰ μετὰ τινα χρόνον μεταβάς εἰς Ἰωάννινα προσεκολλήθη ὡς μισθωτός εἰς διαφόρους προύχοντας τοῦ τόπου, κατὰ δὲ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ σωτηρίου ἔτους 1836 εὐρίσκομεν αὐτὸν ἱποκόμον ἀξιωματοῦχου τινὸς Τοῦρκου, Χατζῆ Ἀβδουλᾶ ὀνομαζομένου, ὑπηρετοῦντος παρὰ τῷ τότε Βαλῇ τῶν Ἰωαννίνων Ἰμὴν πασᾶ. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀβδουλᾶ τούτου διετέλεσε φαίνεται ἐπὶ ὀκταετίαν καὶ πέραν, προσληφθεὶς νεαρός ἀκόμη, εἰς τρόπον ὥστε οἱ Τοῦρκοι κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν παρ' αὐτοῖς συνήθειαν τὸν ἐθεώρουν οἱ πλείστοι Τοῦρκον καὶ τὸν προσηγόρευον ἀθαιρέτως «Γιασοῦρ Χασάν» δηλ. «Ρωμῆ, Χασάν».

Ὁ ταπεινὸς ὁμῶς Γεώργιος ἐν τῇ ἀφανεΐᾳ του, ἦτο φανερός εἰς τὸν Θεόν, τὸν ἐτάζοντα καρδίας καὶ νεφροὺς καὶ τὰ μύχια τῶν ἀνθρώπων γινώσκοντα· διότι ἡ πίστις του ἀφ' ἐνὸς ἦτο θερμὴ καὶ ζῶσα, καί, μολοντί οἱ Τούρκοι τὸν ἐθεώρουν Ὁθωμανὸν καὶ μὲ τὸ ὀθωμανικὸν ὄνομα Χασὰν τὸν ἀπεκάλουν, οὗτος δὲν παρέλειπε εὐκαιρίαν νὰ συζητῇ εἰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, ἡ δὲ ἀρετὴ του, καὶ ἰδίως ἡ πραότης, τὸ ἄκακον καὶ ἡ ἀπλότης τῶν τρόπων, ἦτο εἰς ὅλους φανερά. Διὸ καὶ τινες ἐκ τοῦ ὀθωμανικοῦ ὄχλου, καὶ δὴ Τούρκος τις τῶν Ἰωαννίνων Χόντζας καλούμενος, ἐμπαθῶς πρὸς αὐτὸν διακείμενος διὰ τὴν εἰς τὴν πάτριον θρησκείαν ἀκλόνητον ἐμμονὴν τοῦ Γεωργίου, κατήγγειλαν αὐτὸν εἰς τὸν Μαχκεμὲν (τὸ Τουρκικὸν δηλονότι δικαστήριον) ὡς ἐξωμότην καὶ ἀρνησίδθησκον, ἰσχυρίζομενοι δηθὲν ὅτι, ἐνῶ ἀπὸ παιδίων ἦτο Μωαμεθανός, ἤδη ἀλλαξοπιστήσας διάγει ὡς Χριστιανὸς καὶ θέλει νὰ λάβῃ Χριστιανὴν σύζυγον. Ἡ κατηγορία ἔγινε κατ' αὐτὴν τὴν χαρμόσυνον ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Γεώργιος ἐτέλει τοὺς ἀρραβωνίας του μετὰ τινος πτωχῆς μὲν ἀλλ' εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου κόρης Ἑλένης τὸ ὄνομα· αὕτη, ὀρφανὴ γονέων ἀπομείνασα, εἶχε μόνον δύο ἀδελφοὺς τοὺς Ἀλέξιον καὶ Κωνσταντίνον, ἐπροστατεύετο δὲ παρὰ τῆς θείας τῆς Θεοφανούς.

Ὁ ἅγιος Γεώργιος ἔμαθε τὴν σκότιον συκοφαντίαν τοῦ Χόντζα, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ὁμῶς ἐταλανεύθη· ἀλλ' ἔσπευσε πρόθυμος καὶ ἀτάραχος ἐνώπιον τοῦ Τούρκου δικαστοῦ καὶ ὡμολόγησε μὲ τὴν παρησιασμένην καὶ θαρραλεὰν ἐκείνην ἀπλότητα, πὺν τὸν διέκρινε, ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε Ὁθωμανός, ἀλλὰ Χριστιανός· ἀπὸ Χριστιανοὺς γονεῖς ἐγεννήθη καὶ Χριστιανὸς ἐν ἀληθείᾳ ἦτο. Ὁ Τούρκος δικαστὴς ἀκούσας τὴν εὐθαρσὴν τοῦ Γεωργίου ἀπολογίαν, ἐτι δὲ πεισθεὶς ὅτι ἦτο καὶ ἀπερίτμητος (πάντες δὲ οἱ Τούρκοι ἀπὸ παιδίων περιτέμνονται) ἀπέλυσε τοῦτον ἢ κατ' ἄλλους ἀπέστειλεν εἰς ἀνώτερόν του τινὰ δικαστήν, βαθμὸν κατέχοντα βεζύρου. Ἀλλὰ καὶ ὁ βεζύρης οὗτος, ἐξετάσας καὶ τὸν αὐθέντην τοῦ Γεωργίου Χατζῆ Ἀβδουλὰν—ὅστις ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸν Γεώργιον Χριστιανὸν ἀπὸ παιδίων ἐγνώρισε—ἐπίσθη ὅτι ἡ κατηγορία ἦτο ἀποτέλεσμα πλεκτάνης καὶ συκοφαντίας τῶν φανατικῶν Τούρκων καί, δίκαιος ὢν καὶ συνετός, ἀπέλυσε τὸν Γεώργιον καὶ διέταξε νὰ καταγραφῇ τὸ ὄνομά του εἰς τὸν κώδικα τῶν Χριστιανῶν τῆς χώρας ἐκείνης.

Ἀπαλλαγείς λοιπὸν τῆς κατηγορίας ἐκείνης, ὁ ἡμέτερος ἅγιος καὶ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὰς Τουρκικὰς ἀρχάς, ἔλαβεν τὴν εὐκαιρίαν μετ' ὀλίγον καὶ ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μετὰ τῆς εἰρημένης μνηστῆς του Ἑλένης τὴν παραμονὴν τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἡμέραν Κυριακὴν.*

* Κατ' ἄλλας πληροφορίας συνεζεύχθη ὁ ἅγιος μὲ τὴν Ἑλένην κατ' Ἰανουάριον τοῦ 1837, ὅπερ καὶ πιθανότερον. Ὁπωσδήποτε τὸν Ἰανουάριον τοῦ *838, ὅτε ὁ ἅγιος ἐμαρτύρησεν, εἶχε νεογέννητον υἱόν.

Ἡμέρας δὲ τινὰς μετὰ τὸν γάμον τοῦ Γεωργίου ὁ αὐθέντης αὐτοῦ χατζῆ Μουσταφᾶς ἀνεχώρησεν μετὰ τοῦ προϊσταμένου του Ἰμὴν Πασᾶ εἰς Προῦσσαν καὶ συμπάρελαβεν μαζί του καὶ τὸν ἅγιον, ὅστις ἀφῆκε τὴν ἑαυτοῦ σύζυγον ἐν Ἰωαννίνοις· ἡ ἀναχώρησις αὐτῆς συμπίπτει περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 1837, διέμεινεν δ' ὁ ἅγιος ἐν Προῦσῃ μέχρι τοῦ φθινοπώρου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὁπότε ἦλθεν εἰς Ἰωάννινα, εἴτε μόνος του—κατόπιν ἀδείας τοῦ χατζῆ Μουσταφᾶ—εἴτε μαζί μὲ τὸν εἰρημένον αὐθέντην του. Ἀφοῦ δὲ παρέμεινε πλησίον τῆς συζύγου του ἡμέρας τινὰς, προσεκολλήθη ὡς ἱπποκόμος παρὰ τῷ νέῳ Μουσελίμῃ τῶν Φιλιατῶν, ὅστις καὶ παρέλαβε τὸν Γεώργιον μαζί του εἰς Φιλιάτας.

Ἐν Φιλιάταις ἔμεινεν ὁ ἅγιος μῆνας περίπου τρεῖς καὶ περὶ Δεκέμβριον τελευτώντα, ἐλθόντος τοῦ Μουσελίμῃ δι' ὑποθέσεις του εἰς Ἰωάννινα, ἠκολούθησεν αὐτὸν καὶ ὁ ἅγιος. Τότε δὲ ἔτεκεν καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ υἱὸν καὶ ὁ Γεώργιος ἐζήτησε παρὰ τοῦ Μουσελίμῃ τὴν ἄδειαν νὰ παραμείνῃ πλησίον τῆς οἰκογενείας του ἐν Ἰωαννίνοις ἡμέρας τινὰς, ἵνα παραστῇ εἰς τὴν βάπτισιν τοῦ υἱοῦ του. Οὕτω καὶ ἐγένετο· καὶ τὴν 10 Ἰανουαρίου ὁ Μουσελίμῃς ἀνεχώρησε μόνος εἰς Φιλιάτας, καταλείπων τὸν μακάριον Γεώργιον εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς εὐλογημένης χαρᾶς τῆς οἰκογενείας του. Ἀλλ' ὁ Πλάστης ἄλλην χαρὰν, ἀμετάβλητον ταύτην καὶ ἀτελεύτητον, παρεσκεύαζε τὰς ἡμέρας ἐκείνας διὰ τὴν ἀπλὴν καὶ ἁγίαν ψυχὴν τοῦ ἀθλοφόρου Μάρτυρος.

Καὶ πράγματι. Ἀφοῦ ἐτέλεσεν ὁ μακάριος τὴν βάπτισιν τοῦ υἱοῦ του καὶ ἐδόξασε τὸν Ὑψιστον, διότι ἠξιώθη νὰ γείνῃ πατὴρ, ἡμέρας τινὰς κατόπιν, τὴν παραμονὴν τῆς μακαρίας συλλήψεώς του, ἡμέραν Τρίτην (11ην Ἰανουαρίου) ἔλαβε οἶονεὶ προαίσθησιν τοῦ στεφανίτου ἀγωνός του. Μετὰ ὕπνον βαθὺν ἐγερεῖς καὶ παρακαθίσας εἰς τὸ οἰκογενειακὸν δεῖπνον διὰ νὰ φάγῃ, ἀντί, ὡς συνήθως, νὰ εἴπῃ «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ψιθυρίσας «Δόξα σοι ὁ Θεός»· καὶ ὅταν τῶν συγγενῶν του τις τὸν ἠρώτησεν διατί λέγει τοῦτο, ὁ Γεώργιος ἠρξέσθη νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ταπεινοφρόνως «ὦ καὶ μένε, πάλιν καλὰ πού ξέρω καὶ τοῦτο».

Τὴν δὲ ἐπομένην, ἡμέραν Τετάρτην, δωδεκάτην δὲ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, ἀφοῦ ἐνεδύθη διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ εἴρῃ, ὡς εἶπε, καμμίαν ἐργασίαν, καὶ ἐχαιρέτησε τὴν σύζυγόν του καὶ τὸ τέκνον του, αἶφνης ἐπιστρέφει καὶ σταθεὶς πρὸς στιγμὴν παρὰ τὴν θύραν τῆς αἰλῆς θεωρεῖ μὲ μεγάλῃν ἐμβροδίᾳ καὶ στοργῇ τὸν πεφιλημένον υἱόν του, τὴν σύζυγόν του καὶ τοὺς λοιποὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ συγγενεῖς, καὶ οὐδὲν εἰπὼν ἀπῆλθε. Τοῦτο καὶ πάλιν ἐπανελάβε, ὥστε τῶν συγγενῶν τις νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τὸν λόγον τοῦ πράγματος· ἀλλ' ὁ ἅγιος, ὀλιγόλογος ὅπως ἦτο πάντοτε καὶ συνετός, ἠρξέσθη νὰ εἴπῃ: «Τί σὰς πειράζει; Τίς οἶδε ποῖαν μυστικὴν ἐνόρασιν εἶχεν ὁ μακάριος περὶ τοῦ ἐπιχειμένου χωρί-

σμοῦ του ἀπὸ τὴν πεφύλημένην οἰκογένειάν του, χωρισμοῦ ὅμως ὅστις θὰ τὸν προσήγγιζε διὰ παντὸς πρὸς τὸν ἐν Οὐρανοῖς Πατέρα. Τίς οἶδε μέσα εἰς τὴν ἀπλὴν ἀλλὰ πλήρη πίστεως θερμῆς καὶ ζωῆς ψυχὴν τοῦ Μάρτυρος, τίς οἶδε ποῖα πάλῃ ἔλαβε χώραν, ἕως ὅτου ἐκνικῆσουν ἐν αὐτῷ τοῦ Σωτῆρος οἱ λόγοι: «Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ἢ υἱοὺς ἢ θυγατέρας ὑπὲρ Ἑμεῖς οὐκ ἔστι μου ἄξιος!»

Ἐκίνησε λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Γεώργιος κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν πλατείαν τοῦ πλατάνου· δὲν εἶχε καλὰ-καλὰ φθάσει, καὶ τὸν σταματᾷ ὁ ἴδιος ἐκεῖνος Τούρκος, Χόντζας τὸ ὄνομα, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν πρώτῃν φορὰν εἶχε κατηγορήσῃ τὸν Γεώργιον ἐπὶ ἀλλαξοπιστίᾳ· ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν τραχύτερος, ὀρμητικώτερος, οἰονεὶ μαινόμενος ἀπὸ τὸν ἀνόσιον θρησκευτικὸν φανατισμὸν του: «Μπρέ, τοῦ λέγει με ὀργὴν, ἕως πότε θὰ παίξεις με τὴν πίστιν; ἢ Χριστιανὸς θὰ εἶσαι ἢ Τούρκος». Ὁ μακάριος Γεώργιος ἡπίως προσπαθεῖ νὰ τὸν καταπραῖνῃ, βεβαιῶν ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε Τούρκος, ἀλλ' αἰετοῦ ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην Χριστιανὸς διετέλεσε καὶ ἦτο.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Χόντζας ἐπέμενε καὶ ἐφρονάσκει, προεκλήθη θόρυβος καὶ οὐ μικρὰ συγκέντρωσις πλήθους, τόσον Χριστιανῶν, ὅσον καὶ Τούρκων, τῶν μὲν τασσομένων ὑπὲρ τοῦ Γεωργίου καὶ προσπαθούντων νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτόν*, τῶν δὲ Τούρκων φωνασκούντων ἐναντίον του. Διὸ καὶ ἀπεστάλῃ ἐπὶ τούτῳ Καβάζμπασης τοῦ Διοικητοῦ, ἀνερευνῶν τὴν αἰτίαν τῆς συγκέντρώσεως καὶ τοῦ τόσου θορύβου.

Ἀκούσας δὲ παρὰ τοῦ Χόντζα καὶ τῶν λοιπῶν Τούρκων τὴν ἀνπόστατον κατηγορίαν, ὅτι δὴθεν ὁ Γεώργιος ἐνῶ πρὸ καιροῦ εἶχε γείνη Τούρκος, ἥδη ἐπανήλθεν εἰς τὸν Χριστιανισμόν, ἔλαβε παρὰ τοῦ ἁγίου ρητὴν τὴν ἀπάντησιν ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε Τούρκος, ἀλλ' αἰετοῦ Χριστιανός. Ὅθεν καὶ ἀπάγεται ὑπὸ τοῦ Καβάζμπασης εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου ριφθεὶς, περὶ τὴν δέλῃν ὁδηγεῖται εἰς τὸν Μοναρχεμεῖ, δηλαδὴ τὸ τουρκικὸν δικαστήριον.

Ἦδη ἄρχεται ἡ ἐξέτασις καὶ τὰ βασανιστήρια τοῦ ἁγίου, σκοποὶν ἔχοντα ὅπως μετατρέψουν τὴν ἀδιείσιστον αὐτοῦ γνώμην καὶ ἐξομώσας γείνη Μωαμεθανός. Πλὴν εἰς μάτην πάντα τὰ μηχανήματα τῶν μαρῶν. Διότι ὁ ἅγιος καὶ εὐστόχως ἀπέδειξε ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξεν Ὁθωμανός, καὶ εἰς τὰς πέσεις καὶ τοὺς πολυτρόπους βασίμους τοῦ Τούρ-

* Ἡ παράδοσις διέσωσε καὶ τὰ ὀνόματα τινῶν τούτων· οἷτω ὁ πρῶτος, ὅστις ἐτάχθη μετὰ μέρος τοῦ ἁγίου ἦτο ὁ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τυχαίως διερχόμενος ἐκεῖθεν γυναικάδελφός του Ἀλέξιος, ἔπειτα δὲ οἱ ἐκ Κονίτης προέρχοντο Γεώργιος Διαμάντης καὶ Ἀδάμιος «ἄνθρωποι ὁρθόδοξοι καὶ καλὸτατοι», οἵτινες καὶ ἐπληροφόρησαν περὶ τῶν συμβάντων τοὺς συγγενεῖς τοῦ Γεωργίου, σπεύσαντας ἀμέσως πρὸς βοήθειάν του.

κου δικαστοῦ ἀνένδοτος ἔμεινε, ἐπαναλαμβάνων συνεχῶς: «Χριστιανὸς εἰμί». Ἀλλὰ καὶ παριστάμενός τις ἀρνησίδητος Χριστιανός, σπλῆγχιζόμενος δὴθεν τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας τοῦ ἁγίου, προέτρπευεν αὐτόν νὰ ἐξομώσῃ, ἑαυτὸν φέρον ὡς παραδείγμα· ὁ ἅγιος ὅμως μετὰ τὴν ἡρεμίαν ἐκείνην εὐστάθειαν καὶ ἀνδρείαν, ποὺ τοῦ ἔδιδεν ἡ θερμὴ πίστις του, δεινῶς ἠλεγξεν, ἐνώπιον ὅλων τῶν παρισταμένων Τούρκων, τὸν μαρὸν ἐξομότην, ὅστις κατησχήμενος ἀπεχώρησεν.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ὁ θεοφιλὴς τότε ἀρχιερατεύων ἐν Ἰωαννίνοις Μητροπολίτης Ἰωακείμ, ὁ ἀπὸ Δρυϊνουπόλεως, πληροφορηθεὶς τὰ διατρέξαντα, ἔσπευσε εἰς τὸν Μοναρχεμεῖν πρῶτον καὶ εἰς τὸ Διοικητήριον ἔπειτα, αἰτούμενος τοῦ Γεωργίου τὴν ἀπόλυσιν· πλὴν οὐδὲν ἴσχυσε οὔτε τῆς θέσεώς του τὸ ἀξίωμα, οὔτε τῶν ἐπιχειρημάτων του ἡ δύναμις καὶ οὕτως ὁ ἅγιος ἐπαναφέρεται πάλιν περὶ τὴν δέλῃν εἰς τὴν φυλακὴν.

Τὴν νύκτα δ' ἐκείνην πολυειδῆ εἶναι τὰ μαρτύρια, ἅτινα οἱ ἀσεβεῖς Ἀγαρηνοὶ κατὰ τοῦ ἁγίου ἐφεύρον, ἵνα ἀναγκάσωσιν αὐτόν εἰς ἐξομώσιν· ἀλλ' ὁ Γεώργιος σιωπῶν καὶ μόνον τοῦτο λέγων ὅτι: «Χριστιανὸς εἰμί», μετὰ θαυμαστῆς πραότητος ὑπέμεινε τὰς βασάνους. Διὸ καὶ τῇ ἐπιφωσκούσῃ Πέμπτῃ φέρουσιν αὐτόν πάλιν εἰς τὸν Κατὴν (Δικαστὴν Τούρκων), ὅστις μεταβαλὼν τῶρα τρόπους, ἤρχισε διὰ κολακίων, νουθεσιῶν καὶ ὑποσχέσεων πολλῶν νὰ προσπαθῇ ὅπως παραστήσῃ τὸν ἅγιον πρὸς ἐξομώσιν· ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ ἅγιος κατὰ τὸν συνήθη αὐτῷ τρόπον σιωπᾷ καὶ ἀρκεῖται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν σωτήριον ὁμολογίαν «Χριστιανὸς εἰμί». Τοῦτο ὁ Κατὴς καὶ οἱ παριστάμενοι Τούρκοι βλέποντες, ἐξεμάνησαν καὶ μαστιγούντες τὸν Γεώργιον, ἔσυραν αὐτόν πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν, ἐνθα ἐκρατήθη μέχρι τῆς πρωΐας τοῦ Σαββάτου, δεινῶς καὶ πολυτρόπως βασανιζόμενος: ἀκίδες ἐνεπηγνύνοντο εἰς τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ, δξυτάτας τὰς ἀλγυδὸνας προκαλοῦσαι· λίθοι ὀγκώδεις ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ ἐπετίθεντο πόνους, δορμεις ἐπὶ τοῦ ὅλου σώματος ἐπιφέροντες· πλὴν ὁ μακάριος γενναίως πάντα ὑπέμεινε, συνεχῶς ψιθυρίζων, «Χριστιανὸς εἰμί».

Τὴν δὲ πρωΐαν τοῦ Σαββάτου ἄγεται πάλιν εἰς τὸν Κατὴν, ὅπου πλῆθος πολλὸν φανατικῶν καὶ ἐξημμένων Ὁθωμανῶν εἶχε συγκεντρωθῇ. Ἠλπίζον οἱ μισοὶ ὅτι αἱ βάσανοι θὰ εἶχον πτοήσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἁγίου μας καὶ μᾶλλον εὐάλωτος θὰ ἦτο τώρα εἰς ὑποσχέσεις ἢ ἀπειλάς. Πλὴν ἀπάτην δεινὴν ἠπατώντο! Ἠγνόνουν τὴν θείαν ἐκείνην δύναμιν, μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς ὁπλίξει τοὺς ἀδολφύρους τοῦ μάρτυρος!

Ὅθεν καὶ ὁ Κατὴς ἀποτείνεται μετὰ τὸν τόνον ἐπίσημον, ἀλλὰ προσηγὴ πρὸς τὸν ἅγιον καὶ τοῦ λέγει: «Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου σου ἐλησίουσε· τί λέγεις; Ἐπιμένεις;» καὶ ἤρχισε μυρίας ὑποσχέσεις καὶ ἀμοι-

βάς επαγγελλόμενος εἰς τὸν Γεώργιον, ἂν ἀλλαξοπιστήσῃ. Οὗτος ὁμοῦς ἔμεινεν ἀμετάπειστος· τοῖς εἰσέχθη εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ Ἱεροδικαστοῦ (τοῦ Κατῆ) καὶ τοῖς ἀπήχθη ἀπ' αὐτῆς, διὰ τὰ σκεφθῆ καὶ μετανοήσῃ, πλὴν ἀμετάτρεπτος καὶ ἀκλινὴς ἦτο ἡ ὁμολογία του· «Μὴ ματαίωποιετέ ἀδίκως. Ἐγὼ χριστιανὸς καὶ ἤμην ἀπ' ἀρχῆς καὶ εἰμαι καὶ μέχρι τελευταίας μου στιγμῆς θὰ εἶμαι», ἐπανελάμβανε διαρκῶς.

Τότε ὁ Ἱεροδικαστὴς ἐκμανεῖς, ἔγραψε τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου τοῦ μάρτυρος καὶ πέμπει αὐτὸν εἰς τὸν Κεχαγιάμπεην (ἀνθύπατον), ὅπου καὶ πάλιν πολυτρόπως βασανισθεὶς δὲν ἀπεδείλιασεν ὁ μακάριος, ἀλλ' ἐκραζεν «Χριστιανὸς εἶμαι». Ἀπὸ δὲ τοῦ Κεχαγιάμπεη ἄγεται εἰς τὸν Διοικητὴν Μουσταφᾶ Πασᾶν, Βεζύρην, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου καὶ πάλιν ἀδεῶς τὸν Χριστὸν ὁμολόγησε καὶ οὕτως οἱ Τοῦρκοι ἀπολέσαντες πᾶσαν ἐλπίδα νὰ τὸν μετατείσωσι, ρίπτουσιν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν πρὸς θανάτωσιν. Μάτην ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων καὶ κατόπιν οἱ ἅγιοι Ἄρτης καὶ Γρεβενῶν, παρουσιασθέντες εἰς τὸν Βεζύρην Μουσταφᾶ πᾶσαν ἠτήσαντο νὰ δοθῇ χάρις εἰς τὸν Γεώργιον· ὁ Βεζύρης ἀπήντησεν ὅτι πρὸς τοῦτο οὐδεμίαν ἐξουσίαν εἶχεν αὐτός, ἀλλ' ὁ Κατῆς. Καὶ οὕτως ἄπρακτοι ἀπῆλθον.

Ὁ πονηρὸς ὁμοῦς πολλὰ μηχανεύεται, ἵνα τὸ καλὸν καταστρέψῃ! Οἱ δεσμοφύλακες, βλέποντες τὸν Γεώργιον σκεπτικὸν καὶ νομίζοντες ὅτι ἀπὸ φόβου καὶ δειλίας προήρχετο τοῦτο! διηνεκῶς παρηγόχουν τὸν ἅγιον νὰ λυπηθῇ τὴν νεότητά του καὶ τὴν οἰκογενεῖάν του καὶ ν' ἀλλαξοπιστήσῃ δῆθεν, ἔπειτα δ' ἀναχωρῶν εἰς μακρὸν μέρος νὰ ζήσῃ Χριστιανός. Ὅποια πλάνη! Ἡγνῶσιν οἱ δύστηνοὶ τὴν ἱστορίαν τῶν λεγεῶνων τῶν μαρτύρων τῆς Πίστεως! Καὶ ἐνόμιζον πλανώμενοι ὅτι οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ εἰμποροῦν ποτε νὰ ἐμπαΐξουν καὶ Θεὸν καὶ ἀνθρώπους!

Καὶ ὁ ἅγιός μας Γεώργιος τί ἄλλο ἢ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ γνήσιος ἦτο! Εἰμπορεῖ θεὸν ἐπίσημον ἐν τῷ κόσμῳ νὰ μὴν εἶχε, εἰμπορεῖ θεολόγος ἢ ἱερεὺς νὰ μὴν ἦτο, ἀλλὰ συνείδησιν χριστιανικὴν εἶχε, πίστιν εἶχε, ἀγάπην εἰς τὸν Χριστὸν εἶχε· καὶ πῶς λοιπὸν θὰ εἰμποροῦσε ποτὲ νὰ Τὸν ἀρνηθῇ, διὰ τὰ σώσῃ τὸ σαρκίον του; Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τοὺς δεσμοφύλακας, ὅσων καὶ εἰς τοὺς ἀπεσταλμένους τῶν ἀρχιερέων καὶ τοὺς λοιποὺς χριστιανούς, οἵτινες μυστικῶς τὸν ἐνίσχυνον εἰς τὸ μαρτύριον—ἀπῆντα σταθερῶς καὶ ἀποφασιστικῶς: «Χριστιανὸς θὰ ἀποθάνω».

Ἐξημέρωσε τοιοῦτοτρόπως ἡ δεκάτῃ ἐβδόμῃ Ἰανουαρίου, ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος Δευτέρα, καὶ τὸ στάδιον τοῦ μαρτυρίου διάπλατα ἠνοιγέτο εἰς τὸν Γεώργιον· οἱ ἀμάραντοι τοῦ θριάμβου στέφανοι ἀκτινοβολοῦν ἐπ' ἐκείνῳ εἰς τοὺς οὐρανοὺς· καὶ ὁ ἀκλινὴς μάρτυς ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ προστεθῇ εἰς τὴν ἔνδοξον χορείαν τῶν ἀναριθμήτων μαρτύ-

ρων τῆς Ἐκκλησίας! Ἦτο ἀκόμη βαθεῖα προῖα καὶ πέντε δῆμοι ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἀνήγγειλαν εἰς τὸν ἅγιον ὅτι ἐπέστη τῆς θανατώσεώς του ἡ ὥρα. Ὁ Γεώργιος οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασε· καί, ἐνῶ οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι τρέμοντες ἠτένιζον αὐτόν, οὗτος, πλήρης τῆς ὑπερκοσμίου ἐκείνης καὶ ἀλάλητου χαρᾶς, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, ἀμέσως ἠγέρθη, ἐδόξασε μεγαλοφῶνως τὸν Θεόν, διότι ἤξιώθη διὰ τὸ Ὄνομά Του τὸ ἅγιον νὰ ἀποθάνῃ καὶ προθύμως ἐβοήθησε τοὺς δημίους νὰ τὸν δέσουν, ὥς ἦτο συνήθεια.

Ἐξέρχονται τοῦ δεσμοτηρίου. Καὶ ὁ ἅγιος—θανυμάσιον καὶ ἐκπληκτικὸν θέαμα!—μὲ μίαν μακαριστὴν προθυμίαν καὶ ζωηρότητα ἔσπευδε πρὸς τὸ μαρτύριον, ὅπως τρέχει ἡ διψῶσα ἔλαφος εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων.

Οἱ παριστάμενοι ἐκπλήττονται· οἱ χριστιανοὶ μὲ εὐλάβειαν σταυροκοποῦνται, οἱ δὲ ἄπιστοι ἐμβρόντητοι καὶ ἐνεοὶ μένουσιν. Οὕτως φθάνει ὁ ἅγιος εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου (ἦτο δ' οὗτος ἐν τῇ ἀγορᾷ, πλησίον τοῦ χάνδακος τοῦ μεγάλου φρουρίου, Κονταριονί ἐπὶ λεγόμενος) καὶ παρακαλεῖ τοὺς δημίους νὰ λύσιν τὰς χεῖράς του. Ἀφοῦ δ' ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς παριστάμενους εἶπε: «Ἀδελφοί μου χριστιανοί, συγχωρήσατέ με καὶ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσῃ» καὶ γαλήνιος ἐπροχώρησεν ὁ μακάριος πρὸς τὴν ἀγχόνην, συνεχῶς ἀνακραῖζων: «Χριστιανὸς εἶμαι, κάμετέ με ὅ,τι θέλετε».

Καὶ μὲ τὴν ὁμολογίαν αὐτὴν, τὴν περιλαμπρὸν καὶ τρισολβίαν, ἐδέχθη ὁ Γεώργιος τὸ μαρτύριον καὶ παρέδωκεν ὁ μακάριος τὸ πνεῦμα εἰς τὸν ἐν οὐρανοῖς Πατέρα! Καὶ ὁ μὲν ἅγιος οὕτως ἠξιώθη τοῦ ἀμαρτανίου στεφάνου τοῦ μαρτυρίου· τὸ ἱερὸν αὐτοῦ σκήνος, ἀφοῦ τριήμερον κατὰ τὴν τότε συνήθειαν ἐπὶ τῆς ἀγχόνῃς ἔμεινε, μέχρις τῆς Τετάρτης (19ης Ἰανουαρίου), ἠτήσατο μετὰ πολλῆς τῆς παρακλήσεως ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων καὶ πολλοὶ τῶν προκρίτων χριστιανῶν τῶν Ἰωαννίνων· ὁ δὲ τοῦρκος διοικητὴς Μουσταφᾶ Πασᾶς ἐδορήσατο αὐτὸ προθύμως καὶ κατεβίβασθ' ἀπὸ τῆς ἀγχόνῃς ἐξηδεύθη μετὰ πολλῆς τιμῆς καὶ εὐλαβείας, πολλοὺ πλήθους ἐκ τε τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τῶν χριστιανῶν λιτανευόντων τῷ νεομάρτυρι.

Ἐπινίκια ἦγον οἱ χριστιανοί, διότι τὸ μαρτύριον τοῦ νεομάρτυρος Γεωργίου ἦτο νίκη περιλαμπρὸς τῆς πίστεως κατὰ τῆς ἀπιστίας, τῆς ἀρετῆς κατὰ τῆς κακίας, τοῦ φωτὸς κατὰ τοῦ σκότους. Ἐτάφη δ' ὁ ἅγιος ἐν Ἰωαννίνοις ἐν τῷ Ἱερῷ Ναφ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, παρὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους τοῦ ἁγίου Βήματος. Ὁ δ' ἱερὸς αὐτοῦ τάφος, μέχρις τοῦ νῦν ἐπαξίως παρὰ τῶν πιστῶν τιμώμενος, τελεῖ ἰάσεις καὶ θεραπείας παντοίας, ἀλλὰ καὶ χεῖς ἐκ τοῦ τάφου καὶ ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας αὐτοῦ μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας

ληφθέντα καὶ εἰς μακροὺς τόπους παρ' εὐλαβῶν χριστιανῶν κοιμισθέντα, τὴν ὑγίαν τοῖς νοσοῦσιν ἐδωρήσαντο καὶ οὐ σμικρῶν ἀγαθῶν πρόξενα ἐγένοντο*.

Τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Ἀγίου, ἀδελφοί, καὶ ἡμεῖς μετὰ πίστεως ἀπολαύοντες, ὡς διδασκόμεν ἐκ τοῦ μαρτυρίου Του. Ἄνθρωπος ἦτο καὶ ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος καὶ δὴ ἀπλοῦς, ἐξ ἀφανοῦς γένους, πτωχὸς καὶ ἀγράμματος, καὶ ὁμῶς ἡξιώθη τοῦ μαρτυρίου τὸν ἀμαράντινον στέφανον διατί; Διότι ἦτο ἀπλοῦς εἰς τὴν καρδίαν, ἡ ἀμαρτία δὲν εἶχε θέσιν εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ ὅλος ἦτο ἀφωσιωμένος εἰς τὸν Χριστόν. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ πάντα ἐπεριφρόνησε χάριν τοῦ Χριστοῦ· καὶ νεότητα καὶ τιμὴν καὶ πλούτου ἐπαγγελίας, καὶ συζύγου ἀφωσιωμένης καὶ ἐναρέτου στοργῆς, καὶ τέκνου τρυφεροῦ καὶ φιλάτου τὸ φίλτρον· τὰ πάντα ἀφῆκε, μόνον ἵνα μὴ τὸν Χριστὸν ἀρνηθῇ. Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ἐδόξασε καὶ ἐχαρίτωσε καὶ πηγὴν ἱαμάτων τὸν τάφον του κατέστησε. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Καὶ εἶτα ἡ συνέχεια τοῦ Κανόνος:

Ῥδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμαῖοι.

Τῶν ἱαμάτων τὴν θείαν χάριν, παρὰ Χριστοῦ κοιμισάμενος, θεραπεύεις τὰς νόσους, καὶ τὰ πονηρὰ ἀπελαύνεις πνεύματα, τῶν προστρεχόντων μετὰ πίστεως.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἐναθλήσας, ἐν οὐρανοῖς ὑπεδέξω τὸν στέφανον, καὶ σὺν ἀγγέλοις καὶ ἀθληταῖς συγχορεύεις, λαμπρῶς ἀγαλλόμενος.

Βασάνοις τοῖς ἀνυποίστοις, τὸ σῶμά σου παραδέδωκας, τὰς ἀπειλὰς ὡς οὐδὲν λογισάμενος· διὸ καὶ τῆς οὐρανόου κληρουχίας κατηξίωσαι.

* Κατὰ δὲ τὴν παράδοσιν καὶ εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ Ἑλένην πολλάκις καθ' ἑκτον ἐμφανισθεὶς ὁ Μάρτυς ἐγκαρδίωσε αὐτὴν καὶ ἐστήριξεν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου. Αὕτη δὲ μετὰ τὸ μαρτύριον τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς συζύγου, ἀφωσιωθεῖσα εἰς Χριστόν καὶ τὰς ἱερὰς βίβλους διαρκῶς μελετῶσα, ἔζησε τὸ λοιπὸν τοῦ βίου κατὰ Χριστόν· προαισθανθεῖσα δὲ κατὰ τὴν παράδοσιν πρὸ τριῶν ἡμερῶν τὴν ἐαυτῆς τελευτὴν καὶ τὸν υἱὸν Ἰωάννην τὰ πρὸς σωτηρίαν εὐχηθεῖσα, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Πλείστοι δὲ συγγενεῖς τοῦ Ἀγίου καὶ νῦν σώζονται ἐν Ἡερίῳ.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα χαίρει διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ, Θεοτόκε, τοῖς κραυγάζουσιν: Εὐλογημένη Σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Ῥδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Τὴν δι' ἀγχόνης τελείωσιν αἰρετισάμενος, εἰς χεῖρας τοῦ Δεσπότη τοῦ πνεύμα σου παραδέδωκας, μακάριε, τοὺς ὑπεναντίους ὡς μὴ ὄντα λογισάμενος.

Εννόμως τὸν δρόμον ἀνύσας ἐνδοξε, κατὰ τὴν Παύλου φωνήν, τῆς δικαιοσύνης τὸν στέφανον ἀπειληφώς, πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου.

Ἐπεσκίασεν ἐπὶ σέ, ἡ χάρις τῶν ἱαμάτων, καὶ τοὺς ποικίλως πάσχοντας θεραπεύεις, τῇ σοφῇ τῶν λειψάνων σου προστρεχοντας.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνῃ ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε Ἀχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς θεότητος γέγονας ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες σε εὐλογοῦμεν, Μαρία Θεόνυμφε.

Ῥδὴ θ'. Λίθος ἀχειρόμητος ὄρους.

Φωστὴρ ἀναδειχθεὶς ἡμῖν, καὶ καλλινίκις, καταναγάζεις πάντας τοὺς πιστοὺς, ταῖς μαρτυρικαῖς σου αὐγαῖς, τοὺς τὴν μνήμην σου ἐορτάζοντας μετὰ πόθου καὶ πίστεως.

Τῆς πλάνης καθελὼν τὸ ὄχρυμα, τοὺς πιστοὺς εὐφροσύνης ἐνέπλησας· καὶ ἐν οὐρανοῖς ἤδη ἀγαλλόμενος, πρεσβεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, τρισμάκαρ Γεώργιε.

Εὐώδει μύρον τὰς ψυχὰς, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου μακάριε, μυρίζεις ξενοπρεπῶς, ἐν τῷ σεπτῷ τεμένει σου, παννυχίως ἱσταμένων σοι.

Η πάντων δεσπόζουσα τῶν ποιημάτων, τῷ λαῷ σου δώρησαι τὰ τῆς νίκης τρόπαια, τὸν δυσμενῆ τεθείσα ὑπόσπονδον τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἵνα σε ὡς Θεοτόκον μεγαλύνωμεν.

Ὁ Εἰρμός.

Λίθος ἀχειρόμητος ὄρους ἐξ ἀλαξεύτου Σοῦ, Παρθένε, ἀχρογωνιαίος ἐτιμήθη Χριστός, συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποσιελάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Μετὰ σπουδῆς συνέλθωμεν, ἐν τῷ σεπτῷ τεμένει, τοῦ ἀθλοφόρου μάρτυρος, καὶ κλεινοῦ Γεωργίου, καὶ τὴν ἐπέτειον μνήμην αὐτοῦ πανηγυρίσωμεν· ὅστις παθὼν ὑπὲρ Χριστοῦ, δόξαν ἀκήρατον ἔσχε, τοῦ ἐκτελεῖν διηνεκῶς, χάριτας ἱαμάτων.

Εἶτα «Πᾶσα προῖη» καὶ οἱ «Αἶνοι».

Εἰς τοὺς Αἶνους· Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ιωαννίνων ἡ πόλις πανηγυρίζει φαιδρῶς, τὴν μνήμην σου τιμῶσα τὴν ἐπέτειον πόθῳ· κειμήλιον γὰρ ἔσχε καὶ θησαυρόν, τὴν πανέντιμον θήκην σου, ἐξ ἧς ἀένναος χάρις καὶ δαψιλῆς ἱαμάτων ἀναβλύζεται.

Ὁμοιον.

Εν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, μάκαρ Γεώργιε, ἀθλήσας ἐπαξίῳ στεφάνῳ ἡξιώθης· διὸ καὶ συγχορεύων ἐν οὐρανοῖς, ταῖς αὐτοῖς δυνάμεσιν, οὐ διαλείπεις προσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τὴν μνήμην ἐκτελούντων σου.

Ως ἔνστασιν τὴν ὑστάτην ἔργῳ ἐκράτυνας, ἐστὼς πρὸ τῶν τυράννων, ἡλάλαξας ἐνθέως, οὐράνιαι χορεῖαι, τῆς σῆς ψυχῆς, τὸ στερορὸν, εὐφημήσασαι· ὡς ἡττηθεὶς δὲ ὁ δράκων ὁ σκολιός, ἐναθλίως ἐξολώλυξεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

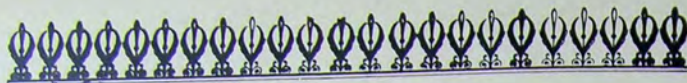
Τὸν νέον ἀθλητὴν, καὶ γενναῖον ὀπλίτην, εὐφημιῶν στέμμασιν ἀναδήσωμεν Γεώργιον, ὃς ἀνατέταλκεν ἡμῖν διὰ τοῦ μαρτυρίου, ὡς Ἰωάννης ὁ κλεινός, τῆς πατρίδος τὸ εὖχος. Χαίρετε οὖν δυὰς μακαρία, ἀστέρες παμφαεῖς ἀποστίλβοντες ἐν τῷ ἑσμῷ τῶν μαρτύρων τοῦ νοητοῦ στερεώματος· οἱ κλέει ἀπλέτῳ περιβαλόντες τὸ πάτριον ἔδαφος, καὶ τὸν δυσώδη λάφυρον τῆς κατωφρυνωμένης ψευδοσοφίας ἀποφράξαντες ὡς ἔχοντες οὖν παρησίαν πρὸς Θεόν, μὴ διαλίπτε δεόμεθα, ὑπὲρ ἡμῶν προσβεύοντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, Σὺ εἰ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν θησαυρὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρόσθενε Δέσποινα, μετὰ τοῦ ἀθλοφόρου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

ᾠδὴ γ' καὶ 5'.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Πραξ. ιβ'. 1-12).

Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἐπέβαλεν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς τὰς χεῖρας, κακῶσαί τινας τῶν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνείλε δὲ Ἰάκωβον, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου, μαχαίρα. Καὶ ἰδὼν, ὅτι ἀρεστόν ἐστι τοῖς Ἰουδαίοις, προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον (ἦσαν δὲ αἱ ἡμέραι τῶν ἀζύμων)· ὃν καὶ πιάσας ἔθηκε εἰς φυλακὴν, παραδοὺς τέσσαρσι τετραδίοις στρατιωτῶν φυλάσσειν αὐτόν, βονλόμενος μετὰ τὸ Πάσχα ἀναγαγεῖν αὐτὸν τῷ λαῷ. Ὁ μὲν οὖν Πέτρος ἐτήρετο ἐν τῇ φυλακῇ· προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινόμενη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἔμελλεν αὐτὸν προάγειν ὁ Ἡρώδης, τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἦν ὁ Πέτρος κοιμώμενος μεταξὺ δύο στρατιωτῶν, δεδεμένος ἀλύσει δυοῖ· φύλακές τε πρὸ τῆς θύρας ἐτήρουν τὴν φυλακὴν. Καὶ ἰδοὺ Ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη, καὶ φῶς ἔλαμψεν ἐν τῷ οἰκήματι· πατάξας δὲ τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου, ἤγειρεν αὐτόν, λέγων· Ἀνάστα ἐν τάχει. Καὶ ἐξέπεσον αὐτοῦ αἱ ἀλύσεις ἐκ τῶν χειρῶν. Εἰπέ τε ὁ Ἄγγελος πρὸς αὐτόν· Περιζώ-

σαι, καὶ ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου. Ἐποίησε δὲ οὕτω. Καὶ λέγει αὐτῷ· Περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιόν σου καὶ ἀκολούθει μοι. Καὶ ἐξεληθὼν ἠκολούθει αὐτῷ· καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ἀληθὲς ἐστὶ τὸ γινόμενον διὰ τοῦ Ἀγγέλου· ἐδόκει δὲ ὄραμα βλέπειν. Διεληθόντες δὲ πρῶτην φυλακὴν καὶ δευτέραν, ἦλθον ἐπὶ τὴν πύλιν τὴν σιδηρᾶν, τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν, ἣτις αὐτομάτῃ ἠνοίχθη αὐτοῖς καὶ ἐξεληθόντες προῆλθον ρύμην μίαν· καὶ εὐθέως ἀπέστη ὁ Ἄγγελος ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ὁ Πέτρος γενόμενος ἐν ἑαυτῷ, εἶπε· Νῦν οἶδα ἀληθῶς, ὅτι ἐξαπέστειλε Κύριος τὸν Ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ ἐξείλετό με ἐκ χειρὸς Ἡρώδου, καὶ πάσης τῆς προσδοκίας τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

(Ἰωάν. ιε'. 17-18'. 3).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσχετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον μεμίσηκεν. Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος. Μνημονεύετε τοῦ λόγου, οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· Οὐκ ἔστι δούλος μεῖζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι οὐκ οἶδαςι τὸν πέμψαντά με. Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ὁ ἐμὲ μισῶν, καὶ τὸν Πατέρα μου μισεῖ· Εἰ τὰ ἔργα μὴ ἐποίησα ἐν αὐτοῖς, ἃ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ καὶ ἐωράκασι καὶ μεμισήκασι καὶ ἐμὲ

καὶ τὸν Πατέρα μου. Ἀλλ' ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν· Ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν, παρὰ τοῦ Πατρὸς, (τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται), ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ. Καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστε. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε. Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ:

«Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν. Ἀλληλουῖα».

Τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου:

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν πανεύφημον μάρτυν Χριστοῦ Γεώργιον, Ἰωαννῖνον τὸ κλέος καὶ πολιοῦχον στερόν, ἅσμασιν ἐγκομίω· ἀνευφημίσωμεν· ὅτι ἐνήθλησε λαμπρῶς, καὶ κατήνεγκεν ἐχθρόν, τοῦ Πνεύματος τῇ δυνάμει· καὶ νῦν ἀπαύστως πρεσβεύει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου.

(Εἰς Ἰαμβιζὸν μέτρον).

Σεπτὸν δέμας μάρτυρος κἂν κεῖθεις, τάφε,
Ἀλλ' οὐ χάριν κρύψειας, ἦν θεῖαν λάχε.
Ἰαμάτων γὰρ ἀφθόνους βρούει ρύσεις
Τοῖς ποικίλων πάσχουσιν ἐκ νοσημάτων,
Παθῶν δυσάλθων κεκρατημένοις ὕπο,
Ξενὸν δὲ οὐδὲν εἰ τελεῖ τεραστίους
Πράξεις ὁ Χριστοῦ παθὼν πίστεως ὕπερ.

Μετὰφρασις.

Ἄν καὶ κρύπτῃς ὁ τάφε, τὸ ἱερὸν σῶμα τοῦ μάρτυρος,
Ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖς νὰ κρύψῃς τὴν θεῖαν χάριν, τῆς ὁποίας
οὗτος ἠξιώθη.

Διότι ἀναβλύζει ἀφθόνους τὰς πηγὰς τῶν ἱαμάτων
Εἰς ἐκείνους, πὺν πάσχουν ἀπὸ διάφορα νοσήματα
Καὶ κατέχονται ἀπὸ δυσθεράπευτα πάθη.
Οὐδόλως ὅμως εἶναι παράδοξον ἂν τελῇ θαύματα
Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐμαρτύρησε χάριν τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ.

ΤΑ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ιον. Θαύματα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγίου.

Α'. Μία γυνὴ ἀπὸ τὴν Λεσινίτσαν τοῦ Ζαγορίου, Σταμάτα ὀνομαζομένη, ἔχουσα τὴν δεξιάν της χεῖρα παράλυτον καὶ ἀκίνητον ἀπὸ δύο μηνῶν, ἀκούσασα τὴν θαυματουργὸν δύναμιν τοῦ Ἀγίου, παρέλαβε τὸν πατέρα της καὶ τὸν πενθερόν της καὶ ἔδραμε εἰς τὸν τάφον αὐτοῦ. Ἦτο Σάββατον ἑσπέρας καὶ ὅλην τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς διενυκτερεύσαν ἡ εὐλαβὴς γυνὴ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγίου, πλήρης ἀπὸ κατανύξεως καὶ πίστεως. Καὶ ὁ ἅγιος ἐθαυματουργήσας τὴν Κυριακὴν τὸ πρωὶ εὐρέθη ὑγιὴς καὶ δοξάζουσα τὸν ἅγιον ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συνοδείας της εἰς τὸν τόπον αὐτῆς.

Β'. Παιδίον ὀκταετὲς, ἀπὸ τὰ περὶχωρα τῶν Ἰωαννίνων, τὸ ὁποῖον εἶχε γεννηθῆ παρὰλυτον κατὰ τοὺς πόδας καὶ ἄλλον, τεθὲν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγίου, μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς, ἐθεραπεύθη καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ περιπατῇ ἐλεύθερα, πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν ὅλων, οἵτινες ἐδόξαζον τὸν Θεόν, τὸν θαυμαστόν ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ.

Γ'. Δύο ἀδελφία μικρά, τὸ ἓν ἄρρεν, τεσσάρων ἐτῶν, καὶ τὸ ἄλλο θῆλυ, ὁκτὼ ἐτῶν, παρὰλυτα καὶ τὰ δύο εἰς τοὺς πόδας, ἐθεραπεύθησαν διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἀγίου.

Δ'. Ἐπίσης ὀκταετὲς παιδίον ἀπὸ τὸ χωρίον Λόγγου τῆς ἐπαρχίας Δρυϊνουπόλεως, παρὰλυτον ἐκ γενετῆς, προσελθὼν εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου ἐθεραπεύθη.

Ε'. Ἀλλὰ καὶ ἄλλο παιδίον ἀπὸ τὸ χωρίον Δολιανὰ τῆς Ἠπείρου, τετραετὲς τὴν ἡλικίαν, παθὼν εἰς ἡλικίαν ἐνὸς ἔτους παρὰλυτον, ἐβασανίζετο ἀπὸ τὴν νόσον· ὅταν δ' ἡ μήτηρ του Δέσπω τὸ ἔφερε καὶ προσεκύνησε τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου, παρενθὺς ἐθεραπεύθη.

Σ'. Καὶ κόρη τις δωδεκαετὴς, ἀπὸ τὸ Μέτσοβον, φοβερώς ἀπὸ ἐτῶν πάσχουσα ἐκ σεληνιασμοῦ, προσελθοῦσα μετὰ πίστεως εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου, ἐθεραπεύθη.

Ζ'. Γυνὴ δὲ τις Αἰκατερίνη, ἐκ Πραμάντων τῶν Τζουμέρων, ὑποφέρουσα ἀπὸ δεινοὺς πόνους τῶν σπλάγχων της, ἐθεραπεύθη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγίου.

Η'. Ἄλλη δὲ τις γυνὴ, Στασινὴ ὀνομαζομένη, ἐκ Κριόπου, δεινῶς πάσχουσα ἀπὸ κνισμὸν (φαγούραν) ὁλοκλήρου τοῦ σώματος, μετέδωκε κατὰ κληρονομικότητα τὴν νόσον της καὶ εἰς τὸ νεογέννητον τέκνον της. Παρακινουμένη δ' ὑπὸ πολλῶν ἵνα μεταβαίνοῦσα εἰς Ἰωάννιναν θεραπευθῇ ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ ἱατροὺς, αὐτὴ πλήρης πίστεως ἀνέβη· σεν ὅτι πρὸς τὸν ἀληθινὸν ἱατρόν, τὸν Ἅγιον Νεομάρτυρα Γεώργιον, θέλει μεταβῇ. Καὶ οὕτως ἐλθοῦσα εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου μετὰ τὸ τέκνον της καὶ μετὰ πίστεως ἐπικαλεσθεῖσα τὴν βοήθειαν Αὐτοῦ, ἐθεραπεύθη τελείως αὐτὴ καὶ τὸ τέκνον της.

Θ'. Ἰωάννης τις Κολιοῦ, ἀπὸ τὸ χωρίον Ρωμανὸν τοῦ Σουλίου, ἔχων θυγατέρα βασανιζομένην ἀπὸ φοβερόν σεληνιασμὸν χρόνους ἑνδεκά, ἐλθὼν εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ μετ' εὐλαβείας ὀλίγον χώμα καὶ ὀλίγον κηρίον ἀπὸ τὰς λαμπάδας, αἵτινες ἔκαιον εἰς τὸν τάφον· καὶ τὸ μὲν ἀναμίξας εἰς τὸ ὕδωρ ἔδωκεν εἰς τὴν κόρην του καὶ τὸ ἔπιεν, μετὰ τὸ κηρίον δὲ ἐκάπνισεν αὐτήν. Ἡ πίστις τοῦ πατρὸς ἐθαυματούργησε! Καὶ ἡ κόρη ἰάθη ἀπὸ τῆς νόσου καὶ ὁ ἐγγνώμων πατήρ ἔδοξολόγησεν τὸν Ἅγιον καὶ διελάλησε πιστῶς τὸ θαῦμα εἰς τὸν Μητροπολίτην Ἰωακείμ, τὸν μετέπειτα ἀπὸ Κυζίκου πατριαρχεύσαντα.

Ι'. Ἡ σύζυγος Βησσαριώτου τινός, Ἀναγνώστου Οἰκονόμου ὀνομαζομένου, πάσχουσα ἀπὸ παρὰλυσιαν γενικὴν τοῦ σώματος ὅλου, ἐθεραπεύθη ἀλειφθεῖσα μετὰ τὸ ἔλαιον τῆς κανδήλας, ἥτις ἔκαιε ὑπεράνω τοῦ τάφου τοῦ Ἀγίου.

ΙΑ'. Ὁμοίως δὲ καὶ Παρασκευὴ τις, ἀπὸ τὸ χωρίον Κοτζανόπουλον τῆς Λάμαρης καταγομένη καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν τρομερὰν νόσον ὑποφέρουσα, ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου πρὸς θεραπείαν. Ἐνῶ δὲ ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον, ἐρχομένη πρὸς τὸν Ἅγιον, ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν της καλὰ διὸ καὶ καταβῆσθαι ἀπὸ τὸν ἵππον, ἤρχισε μικρὸν κατὰ μικρὸν νὰ περιπατῇ καὶ ἔως ὅτου ἐφθασεν εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου, ἀνέκτισε πλήρως τὴν ὑγίαν της.

ΙΒ'. Ἄλλη δὲ τις γυνὴ ἀπὸ τὴν Καστανιὰ τοῦ Ἀσπροποτάμιου, Χάηδω ὀνομαζομένη, ἔπασχε τρομερὰ καὶ αὐτὴ ἀπὸ παρὰλυσιαν ὅλου

τοῦ σώματός της. Ἐνῶς δὲ ἐτοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ εἰς Μέτσοβον, ἵνα συμβουλευθῇ τὸν ἐκεῖ ἱατρὸν, εἶδε ἐν ὄνειρῳ νέον τινὰ φουστανελλοφόρον, γεμάτων γλυκύτητα καὶ σοβαρότητα, ὅστις τὴν διατάσσει αὐθεντικῶς νὰ μὴ μεταβῇ εἰς τὸ Μέτσοβον, ἀλλ' εἰς Ἰωάννινα πρὸς θεραπείαν της· διότι ὑπάρχει ἐκεῖ καλὸς ἱατρός. Ὅταν δ' ἡ γυνὴ τοῦ ἀπάντησεν ὅτι δὲν ἔχει ἄλογον καὶ ἄνθρωπον νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς Ἰωάννινα, ὁ νέος τῆς ἀπήντησε ὅτι καὶ ἄλογον θὰ εὐρεθῇ καὶ ἄνθρωπος θὰ ἔλθῃ. Καὶ ὁντως ὁ Ἅγιος—διότι, ὡς ἀπεδείχθη, αὐτὸς ἦτο ὁ φουστανελλοφόρος νέος—ἐξετέλεσε τὸν λόγον του. Τὴν πρωΐαν ἐξυπνήσασα ἔντρομος ἡ γυνὴ, εἶδεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Χριστιανὸν τινὰ ὅστις, ἀφοῦ τὴν ἐτοπώθησε εἰς τὸ ἄλογόν του, τὴν ἔφερεν εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου. Καὶ τὸ μέγα θαῦμα ἔγεινε! Καὶ ἐθεραπεύθη τελείως ἡ γυνὴ ἐκείνη ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ ἐδόξαζε τὸν Ἅγιον. Διεπιστώθη δὲ τὸ θαῦμα τοῦτο, καθὼς καὶ πλείστα ἄλλα, ὑπὸ πολλῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων, ἐνώπιον τοῦ μνησθέντος Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κυρ Ἰωακείμ καὶ πολλῶν ἄλλων προκρίτων.

ΠΓ'. Τοῦ Ζαβογιάννου Καλαρυζιώτου ἡ σύζυγος παθοῦσα τὰς φρένας καὶ πολλὰ εἰς ἱατροὺς δαπανήσασα ἐν Κερκύρᾳ καὶ ἄλλαχού, ἔτυχε ἐντελοῦς ἰάσεως, ἀλειφθεῖσα δι' ἐλαίου ἀπὸ τὴν ἱερὰν κανδήλᾳν τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου· διὸ καὶ εὐγνωμονῶν ὁ σύζυγος αὐτῆς ἀπέστειλεν εἰς τὸν ἐν Ἰωαννίνοις Ναὸν τοῦ Ἁγίου τὰλληρα εἰκοσι πέντε.

ΙΔ'. Κόρη δὲ τις ἐκ τοῦ χωρίου Καστανιὰ τοῦ Ἀσπροποταμίου, πάσχουσα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκ σεληνιασμοῦ, ἐπεκαλεσθεῖσα τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ ἐνοχληθῇ ἀπὸ τὸ πάθος, ἐθεραπεύθη διὰ παντὸς θαυμασίως καὶ διελάλησε τὸ θαῦμα εἰς τοὺς συγχωρίους της. Οἱτοὶ δ' ἐλθόντες εἰς Ἰωάννινα τὸ διηγῆθησαν πάλιν ἀξιολύτως.

2ον. Θαύματα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἁγίου.

Α'. Κατ' Ἀπρίλιον τοῦ σωτηρίου ἔτους 1853 υἱὸς τις τοῦ Οἰκονομοῦ τῆς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων, Γεώργιος ὀνόματι, δεινῶς σεληνιαζόμενος, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ ἐκεῖ, ὡς ἐν ἱερῷ θαυματουργῷ τόπῳ, ἔμεινεν ἐν προσευχῇ, νηστείᾳ καὶ ἐγκρατείᾳ ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐπιζαλούμενος τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου διὰ τὴν θεραπείαν του. Καὶ ἔτυχε τοῦ ποθυμένου, θεραπευθεὶς ἐντελῶς.

Β'. Κόρη τις ἐκ Λαήστης τοῦ Ζαγορίου, Σούλτῳ ὀνομαζομένη, ἔπαθε βαρυτάτην νόσον τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔχασε καὶ τὸ φῶς της. Πλὴν ὁδηγηθεῖσα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μακαρίου Νεο-

μάρτυρος Γεωργίου καὶ ἐκεῖ ἀπὸ καρδίας συντετριμμένης καὶ πνεύματος τεταπεινωμένου μετὰ πίστεως προσευχομένη εἰς τὸν Ἅγιον, ἔτυχε θεραπείας καὶ ἀνέκτησε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν της. Πλήρης δὲ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως αὐτὴ καὶ οἱ γονεῖς της ἐδόξαζον τὸν Θεόν, τὸν τόσα θαυμάσια ποιοῦντα διὰ τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ.

Τὸ θαῦμα τοῦτο ἐτελέσθη κατὰ Μάιον τοῦ 1853 ἀπὸ Χριστοῦ ἔτους.

Γ'. Τῇ δὲ 18' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Μαΐου ἄλλο περιλάμπρον τοῦ Ἁγίου θαῦμα ἔλαβε χώραν ἐν τῷ ἱερῷ αὐτοῦ οἴκῳ. Εὐγενία τις, κόρη ἑγγαμῶς τοῦ Γεωργίου Ἰωάννου Δερβένου καὶ τῆς Σωσάννης, καταγομένης ἐκ Μονοδενδρίου τοῦ Ζαγορίου, ἔπαθε παράλυσιν τῶν κάτω ἁρῶν αὐτῆς καὶ δὲν ἠδύνατο ποσῶς νὰ κινήθῃ. Μετὰ μῆνας δὲ πέντε, μὴ δυνηθεῖσα νὰ θεραπευθῇ ὑπὸ τῶν ἱατρῶν τῆς πατρίδος της, ἐκοιμήθη ὑπὸ τῶν γονέων της εἰς Ἰωάννινα, ἵνα ἐκεῖ, ὑπὸ καλλιτέρων ἱατρῶν ἐπιμελουμένη, τύχῃ τῆς ποθητῆς θεραπείας.

Πλὴν ἡ Εὐγενία ὅσον καὶ οἱ γονεῖς της ἐπροτίμησαν, ἀντὶ τῶν ἱατρῶν, κατ' εὐθείαν νὰ πορευθῶσιν εἰς τὸν σεπτὸν οἶκον τοῦ Νεομάρτυρος καὶ ἐκεῖ ἔμειναν νηστεύοντες καὶ προσευχόμενοι καὶ τὴν θεραπείαν ἀπὸ τὸν Ἅγιον ἐκζητοῦντες. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! Τὴν ἐπαύριον ἐν μέσῃ μεσημβρίᾳ, ἐνῶ ἦτο ἡ Εὐγενία μόνη καὶ προσήνετο, ἠσθάνθη σεισμόν καὶ παρευθεῖς ἠσθάνθη τὰ ἔως τὴν στιγμὴν ἐκείνην παραλελυμένα μέλη της νὰ ἀναλαμβάνουν τὴν προτέραν τῶν εὐκνησίαν καὶ δύναμιν. Διὸ καὶ πηδήσασα ἀπὸ τῆς κλίνης της, ὡς ὑπὸ θείας δυνάμεως ὠθουμένη, ἐστάθη εἰς τοὺς πόδας της καὶ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ τελείως ὑγιὲς καὶ στερεά, καθὼς ἦτο προτοῦ ἀσθενήσῃ.

Ἦμνολογοῦσα δὲ τὸν Θεὸν καὶ δοξάζουσα τὸν Ἅγιον, ἐκάλεσε τοὺς γονεῖς της, οἵτινες, ἰδόντες τὸ θαῦμα, πλήρεις πίστεως καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ἅγιον τὸ διεκήρυξαν εἰς ἅσας τῶν Ἰωαννίνων τὴν πόλιν. Διὸ καὶ λαὸς πολὺς πάσης ἡλικίας καὶ φύλου καὶ τάξεως, ἔσπευσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Νεομάρτυρος καὶ βλέποντες ἰδίους ὀφθαλμοῖς τὴν θεραπευθεῖσαν, ἐπέιδοντο περὶ τοῦ θαύματος καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, τὸν θαυμαστὸν ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΛΟΓΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ
ΕΙΣ ΒΑΛΑΑΜ ΤΟΝ ΜΑΡΤΥΡΑ (*)

Πρότερον μὲν τῶν ἁγίων οἱ θάνατοι ἐτιμῶντο καὶ συνωδεύοντο μετ' ὁδουμοῦς καὶ μετὰ δάκρυα. Ἐκλανεσεν πολλὸν τὸν Ἰακώβ τὸν πατέρα του ὁ Ἰωσήφ ἀποθανόντα. Ἐκλανσαν δὲ καὶ τὸν θάνατον τοῦ Μωϋσέως οὐχὶ ὀλίγον οἱ Ἑβραῖοι· μετὰ πολλὰ ὥσαυτως δάκρυα ἐτίμησαν οὗτοι καὶ τὸν μέγαν προφήτην Σαμουὴλ· τώρα ὁμοῦ διὰ τοὺς θανάτους τῶν ἁγίων, χαίρομεν ἐν Κυρίῳ· ἦτοι εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου· διότι ἡ φύσις τῶν λυπηρῶν γεγονότων ἔχει ὅλως μεταβληθῇ μετὰ τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ· δὲν συνοδεύομεν πλέον τὰς κηδεῖας τῶν ἁγίων μετ' ὁδουμοῦς καὶ μετὰ δάκρυα, ἀλλὰ μετὰ χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπισκεπτόμεθα τοὺς τάφους ἐκείνων. Ὑπνος δὲ εἶναι εἰς τοὺς δικαίους ὁ θάνατος, μᾶλλον δὲ πρὸς ἀνωτέραν ζωὴν μετάβασις· καὶ ἰδοὺ ὅτι σκιοῦσιν ἐκ χαρᾶς σφαζόμενοι οἱ μάρτυρες· διότι ὁ πόθος τῆς ἀπολαύσεως τῆς θείας καὶ μακαρίας ἐκείνης ζωῆς, κάμνει οὕτως εἰπεῖν νεκρῶν ἦτοι ἀφανίζει τὰς ὁδύνas καὶ τοὺς πόνους τῆς σφαγῆς καὶ τοῦ μαρτυρίου ἐν γένει. Δὲν βλέπει εἰς τοὺς κινδύνους, ἀλλ' εἰς τοὺς στεφάνους ὁ Μάρτυς· δὲν φοβῆται τοὺς βασανισμούς, ἀλλ' ἀριθμεῖ τὰ βραβεῖα· δὲν βλέπει τοὺς ἐν τῇ γῇ βασανίζοντας αὐτοὺς δημίους, ἀλλὰ ἀνῶθεν τοὺς Ἀγγέλους ἐπαινοῦντας καὶ ἐγκωμιάζοντας αὐτὸν φαντάζεται· δὲν ἀποβλέπει εἰς τὸ πρόσκαιρον τῶν κινδύνων, ἀλλ' εἰς τὰ αἰώνια βραβεῖα· λαμπρὸν ὁμοῦ καὶ ἀπὸ τοῦδε λαμβάνει τὸν ἀρραβῶνα τῆς μελλούσης δόξης παρὰ πάντων τῶν πιστῶν καὶ εὐσεβῶν χριστιανῶν, ἐγκωμαζόμενος καὶ ἀναριθμήτους ἁμαρτωλοὺς σώζων ἐκ τοῦ τάφου τῆς ἁμαρτίας· τοῦτο δὲ βλέπομεν γινόμενον καὶ εἰς τὸ ἐνδοξον μαρτύριον τοῦ γενναίου μάρτυρος Βαλαάμ· ἀντήχησε τὸ μαρτύριον τοῦτο ὡς ἄλλη πολεμικὴ σάλπιγξ καὶ συνήθροισεν, ὡς βλέπετε, ἐπὶ τὸ αὐτὸ

(*) Νοεμβρίου 19ην τοῦ Ἁγίου Βαλαάμ. Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ κόμης τινὸς τῆς κατὰ Συρίαν Ἀντιοχείας, γέρον τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν τέχνην γεωργός, ἥβλησε δὲ ἐν τοῖς χρόνοις Διοκλητιανοῦ.

τοὺς στρατιώτας τῆς εὐσεβείας ἦτοι τοὺς χριστιανούς· ὁ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἐδοξάσθη διὰ τοῦ μαρτυρίου τὸ ὅποιον μεγαλοψύχως ὑπέμεινε, καὶ ἐξωλοποίησε τὸ σύνολον τῶν πιστῶν ἦτοι τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὡς ἔλεγε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ καὶ ἂν ἀποθάνῃ τὸν πρόσκαιρον θάνατον, ἀλλὰ δι' αὐτοῦ μεταβαίνει εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἀπέθανεν ὁ γενναῖος Βαλαάμ καὶ συγκροτεῖ πανηγύρεις κατὰ τὴν ἐπέτειον μνήμην τοῦ ὀνόματός του· ἐτέθη τὸ σῶμά του εἰς τὸν τάφον, ἀλλὰ συγκαλεῖ πάντας τοὺς πιστοὺς εἰς συμπόσιον πνευματικόν· τώρα δὲ εἶναι καιρὸς νὰ εἴπωμεν μεγαλοφώνως· ποῦ εἶναι ὁ σοφός; ποῦ εἶναι ὁ γραμματεὺς; ποῦ εἶναι ὁ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος· τοῦτου; ὁ φαινόμενος ὡς ἀγροῖκος εἰς τὸν τύραννον, εἰς ἡμᾶς σήμερον εἶναι ὁ ἀήττητος τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως διδάσκαλος. Ἐκείνον τὸν ὅποιον ὁ Τύραννος ἔφερεν εἰς τὸ μαρτύριον ὡς πρόβατον ἄκακον ἐπὶ σφαγῇ, ἐγνώρισε μετὰ τὸ πέρας τοῦ μαρτυρίου στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ γενναϊότατον. Ἐκείνον τὸν ὅποιον περιέγελα ὁ δυστυχὴς Τύραννος ὡς βάρβαρον ὡς μὴ ὁμιλοῦντα μετ' εὐλογητίαν, ἔφριξε κατόπιν ὅταν εἶδε αὐτὸν ὥραϊον ὡς Ἀγγέλου· ἦτο δὲ δευτέρως Παῦλος ὁ θεῖος Βαλαάμ λέγων ὡς ὁ Παῦλος· «Ἄν καὶ ἀπλῶς εἴμαι εἰς τὸν λόγον ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς τὴν γνώσιν»· ἀπέκαμον μαστίζοντες αὐτὸν οἱ δῆμιοι ἀλλ' ἀκαμαιοτέρως καὶ γενναϊότερος ὁ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ εὐρίσκετο· αἱ χεῖρες τῶν ξεόντων αὐτὸν διὰ σιδηρῶν ἐργαλείων ἐξησθένουν ὡς ἐκ τοῦ κόπου τοῦ ξεσμοῦ, ἀλλ' ὁ λογισμὸς τοῦ ξεομένου καὶ βασανιζομένου Μάρτυρος δὲν ὑπεχώρει εἰς τὴν ἀσέβειαν τῶν δημίων· αἱ μαστιγώσεις παρῆλυσαν τὰς ἀρμονίας τῶν νεύρων, ἀλλ' ἡ δύναμις τῆς πίστεως κραταιότερα ἐδεικνύετο· αἱ πλευραὶ τοῦ Μάρτυρος ξεομένου σφοδρῶς ἠφανίζοντο, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ φρονήματος ἦτο ἀκαία· τὸ περισσότερον μέρος τοῦ σώματός του εἶχε ἀπονεκρωθῇ ἕνεκα τῶν βασάνων, ἀλλ' ὁ σεπτὸς Βαλαάμ ἦτο τόσῳ θαλερὸς καὶ ἀκαμαῖος ὡς νὰ ἦτο εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ἀγώνων· διότι ὅταν ὁ ἔσρος τῆς εὐσεβείας καταλάβῃ καὶ κυριεύσῃ τὴν ψυχὴν, τότε ὅλα τὰ ζολαστήρια καὶ οἱ βασανισμοὶ ὡς καὶ οἱ βασανίζοντες δῆμιοι τέρπονται καὶ εὐφραίνονται μᾶλλον τὴν ψυχὴν χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τὰς τιμωρίας· μαρτυρεῖ δὲ τοῦτο ὁ πόθος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων εἰς τοὺς ὁποίους ἐφαινότο τερπνὰ καὶ εὐχάριστοι αἱ μαστιγώσεις τῶν Ἰουδαίων· ἐπορεύοντο λέγει ὁ θεὸς Λουκᾶς χαίροντες ἀπὸ προσώπου τοῦ συνεδρίου, διότι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἠξιώθησαν νὰ ἀτιμασθῶσι. Τοιοῦτος δὲ εἶναι καὶ ὁ σήμερον παρ' ἡμῶν ἡμινοῦμενος, εὐφροσύνην καὶ χαρὰν τὰς τιμωρίας θεωρῶν, νομίζων ὅτι διὰ τῶν μαστίγων ὡς διὰ ῥόδων καὶ ἀνθέων ἐραντίζετο, φεύγων ὡς βέλη τὰς σκιὰς τῆς ἀσέβειας, ὡς σκιὰν καπνοῦ τὸν θυμὸν τοῦ δικαστοῦ ἐλογίζετο, καταγελῶν τὴν ἐξηγορημένην ἐξουσίαν τῶν ἀσεβῶν εἰδωλολατρῶν, ἀγαλλόμενος καὶ χαίρων διὰ τοὺς κινδύνους οὓς ἐφίστατο καὶ νομίζων τούτους ὡς στεφάνους τιμῆς καὶ δόξης· διὰ τὰς πληγὰς ὡς τιμὰς εὐφραίνόμενος, καὶ τὰς σφο-

δροτέρας τιμωρίας ὡς βραβεῖα μεγαλειώδη καὶ ἔξοχα ἀποδεχόμενος μετὰ χαρᾶς· τὰ γεγνημένα ξίφη καταφρονῶν καὶ τὰς χεῖρας τῶν δημίων ὡς ἀπαλωτέρας τοῦ κηρίου δεχόμενος· τὸ κολαστήριον ξύλον ὡς σωτήριον καταφιλῶν, καὶ εἰς τὰ δεσμωτήρια ὡς εἰς λειβάδια καὶ ἀνθῶνας τερπόμενος· τὰς διαφόρους βασάνους ὡς ἄνθη ποικίλλα λογιζόμενος, καὶ ἔχων τὴν δεξιάν του χεῖρα ἰσχυροτέραν καὶ ἐντονωτέραν τοῦ πυρὸς (τοῦτο δὲ ἦτο τὸ τελευταῖον ἐπινόημα τῶν βασανισμῶν εἰς τὸν Μάρτυρα ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως)· τοῦτέστι ἀνάψαντες πυρὶν μεγάλην εἰς τινα ἐκεῖ βομῶν τῶν εἰδώλων, εἰς δὲ προσέφερον τὰς θυσίας αὐτῶν εἰς τὰ δαιμόνια, φέρουσιν ἐκεῖ τὸν Μάρτυρα καὶ διέταξαν νὰ προτείνῃ τὴν δεξιάν του χεῖρα ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ καιομένου πυρὸς θέσαντες εἰς αὐτὴν λιθανωτὸν ἥτοι θυμίαμα καὶ μὲ ἀναμμένον ἀνθρακα μεταχειρισθέντες τὴν χεῖρά του ὡς ἄλλο χαλκοῦν θυμιατήριον, καὶ νομίζοντες ὅτι καιομένης τῆς χειρὸς του θὰ περιστείλῃ αὐτὴν ὁ θεὸς Βαλαάμ ἐνεκα τῶν πόνων καὶ θὰ πέσῃ ὁ λιθανωτὸς εἰς τὸν ὑπὸ τὴν χεῖρα αὐτοῦ βομῶν, ὑπολαμβάνοντες τὸ γεγονός τοῦτο ὡς θυσίαν οἱ ἄφρονες ἐκ μέρους τοῦ Μάρτυρος καὶ εἰπόντες καθ' ἑαυτούς. Ἐπειδὴ διὰ τῶν μυρίων πληγῶν καὶ βασανισμῶν δὲν ἐκάμψαμεν τὴν γνώμην του, ἃς προσπαθήσωμεν τέλος πάντων νὰ κάμψωμεν αὐτὴν διὰ τῆς καιομένης χειρὸς του· ἐπειδὴ διὰ τῶν πολλῶν κακοποιήσεων τὴν γνῆν του δὲν ἐκλονίσσαμεν, ἃς ἐπιτύχωμεν τοῦτο διὰ τῆς καύσεως τῆς δεξιᾶς χειρὸς του· ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης ἀπέτυχον οἱ ταλαιπώροι· διότι ἡ μὲν φλόξ τοῦ πυρὸς κατέτρωγε τὴν παλάμην τοῦ Μάρτυρος ἔμενεν ὅμως ἀγλόνητος ἡ χεῖρ ὡς τέφρα τὴν φλόγα βαστάζουσα· δὲν ὑπεχώρησεν ὁ γενναῖος Μάρτυς εἰς τὸ ἐχθρικὸν πῦρ ὡς ἐνόμιζον οἱ ἀντίπαλοι, καθὼς συμβαίνει τοῦτο εἰς τοὺς φυγάδας νὰ δίδουν τὰ νώτα εἰς τοὺς καταδιώκοντας αὐτοὺς ἐχθρούς, ἀλλ' ἀκίνητος ἵστατο νικῶν τὴν καύσιν τοῦ πυρὸς καὶ γινόμενος ἀνώτερος τῶν πόνων οὓς ὑφίστατο, καὶ συνάμα ψάλλον τοὺς ἑξῆς λόγους τοῦ Προφητὰνακτος: «Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεός μου, ὁ διδάσκων τὰς χεῖράς μου εἰς παράταξιν καὶ τοὺς δακτύλους μου εἰς πόλεμον»· τὸ πῦρ ἐπολέμει μὲ τὴν χεῖρα καὶ αὕτη ἡ φύσις ἀσθενῆς οὕσα, ἐνῖκα τὸ ἰσχυρὸν πῦρ ἐκ φύσεως· μὲ τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς καὶ μὲ τὴν δεξιάν χεῖρα τοῦ Μάρτυρος συνεκροτεῖτο ἀγὼν καὶ πάλη, καὶ ἐν τούτοις ὑπερίσχυεν ἡ χεῖρ ἐνισχυομένη ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἁνωθεν. Ὡς χεῖρ σεβαστὴ καὶ ἰσχυροτέρα τοῦ πυρὸς· ὡς χεῖρ μὴ μαθούσα νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὸ πῦρ. Ὡς πῦρ τὸ ὅποιον ἔμαθε νὰ νικάται ἀπὸ τὴν ἀσθενῆ χεῖρα! ὁ σίδηρος ἐκ φύσεως ὑποχωρεῖ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ πυρὸς καὶ ὁ χαλκὸς ὡσαύτως, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ λίθοι νικῶνται ὑπὸ τοῦ ἰσχυροτέρου πυρὸς καὶ μόλα ταῦτα ἡ δύναμις τοῦ πυρὸς τούτου δὲν ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ τὴν τεταμένην δεξιάν χεῖρα τοῦ Μάρτυρος· δικαίως λοιπὸν ὁ θεὸς Βαλαάμ ἐπὶ τούτῳ δύναται μεγαλοφώνως νὰ βοήσῃ πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν κατὰ τὸν Προφήτην. «Ἐξοράτης

τῆς δεξιᾶς χειρὸς μου καὶ ἐν τῇ βουλῇ σου ὠδήγησάς με καὶ μετὰ δόξης προσελάβου με». Πῶς νὰ σὲ ὀνομάσωμεν ὦ γενναῖε τοῦ Χριστοῦ στρατιώτα; ἀνδριάντα νὰ σὲ ὀνομάσω; ἀλλὰ σὺ εἶσαι καρτεριώτερος καὶ ἰσχυρότερος αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀντοχήν, διότι καὶ αὐτὸν τὸν ἀνδριάντα ὡς ὑλικὸν καθὼς εἴτε ἐκ χαλκοῦ εἴτε ἐκ μαρμάρου κατεσκευασμένον τὸ πῦρ τὸν διαφθείρει, ἀλλὰ τὴν δεξιάν σου χεῖρα τὸ πῦρ ἐσεβάσθη καὶ ὑπεχώρησε καὶ ἐνικηθῆ ἀπὸ αὐτὴν κατὰ κράτος· ἂν σὲ ὀνομάσω σίδηρον; ἀλλὰ καὶ τὴν εἰκόνα ταύτην τοῦ σιδήρου εὕρισκω πολὺ κατωτέραν τῆς ἰδικῆς σου ἀντοχῆς καὶ δυνάμεως· διότι σὺ μόνος ἔπεισας ἥδη πάντα ἀνθρώπων ὅτι ἡ δύναμις τοῦ παμφάγου πυρὸς δὲν ἴσχυσε νὰ νικήσῃ μίαν σαρκίνην χεῖρα, ἐκ φύσεως οὕσαν ἀσθενεστάτην. Σὺ μόνος ἐποίησας τὴν δεξιάν σου χεῖρα θυσιαστήριον εἰς τὸν ἀληθινὸν καὶ ζῶντα Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Σὺ μόνος διὰ τῆς καιομένης δεξιᾶς χειρὸς σου ἐξοράσας τὰ πρόσωπα τῶν δαιμόνων· καὶ τότε διὰ τῆς ἀποτεφρωθείσης χειρὸς σου τὰς κεφαλὰς ἐκείνων συνέντριψας· τώρα δὲ διὰ ταύτης ἀπανθρακωθείσης ἀποτεφλώνεις καὶ ἐξευτελίζεις τὰ στρατεύματα αὐτῶν. Ἀλλὰ διατὶ μὲ λόγια μικρῶν παιδίων ἐλαττώνω καὶ σμικρύνω τὴν ἀξίαν τοῦ ἀριστέως καὶ ἥρωος; μὲ τὰς μεγαλοπρεπεστεράς τῶν διδασκάλων σάλπγγας. Ἐγέρθητε, τώρα σεῖς οἱ λαμπροὶ καὶ ἔνδοξοι τῶν ἀθλητικῶν κατορθωμάτων ζωγράφοι· τὴν παρ' ἑμοῦ κολοβωθείσαν εἰκόνα τοῦ στρατηγοῦ καὶ Μάρτυρος Βαλαάμ μεγαλύνετε καὶ δοξάζετε καὶ παραστήσατε πρεπόντως διὰ τῆς ὑπερόχου ὑμῶν τέχνης καὶ ἐπιστήμης· τὸν ἔνδοξον καὶ περιφανῆ καὶ στεφανηφόρον Ἀθλητὴν καὶ Μεγαλομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, ζωγραφίσσατε ὅπως πρέπει διὰ τῆς σοφίας καὶ τῆς τέχνης ὑμῶν. Ἐγὼ ἥδη θὰ ἀποχωρήσω καὶ θὰ παύσω τὸν περαιτέρω λόγον ὡς νικηθεὶς τελείως ἀπὸ τὰς ἀνδραγαθίας καὶ τοὺς ἡρωϊσμοὺς τοῦ θείου Μάρτυρος. Ἀλλὰ χαίρω σφόδρα σήμερον ὡς νικηθεὶς ὑπὸ τῆς σοφίας ὑμῶν τῶν ζωγράφων παραστησάντων ἐπ' ἀκριβῶς τὸ μεγαλεῖον τοῦ γενναίου τοῦ Χριστοῦ ἀθλητοῦ. Ἄς οἶψω ἐν βλέμμα θαυμασμοῦ πρὸς τὴν παρ' ὑμῶν ἐξωγραφισμένην εἰκόνα, εἰς ἣν παρίσταται ἀγωνιζομένη κραταιῶς ἡ χεῖρ πρὸς τὸ ἀδυσώπητον πῦρ. Ἄς ἴδω φαιδρότερον ἐπὶ τῆς εἰκόνης ὑπερόχον ἀγωνιστὴν ἐξωγραφισμένον· ἃς κλαύσωσιν οἱ δαίμονες πληττόμενοι καὶ σήμερον μὲ τὰς ἐνδόξους νίκας τοῦ Μάρτυρος· ἃς παρασταθῇ καὶ πάλιν διὰ τῆς ζωγραφικῆς τέχνης ἡ θεία χεῖρ καιομένη καὶ νικώσα εἰς τὸν ἀγῶνα· ἃς ζωγραφηθῇ ἐπὶ τῆς σανίδος καὶ τοῦ πίνακος τὸ ἔνδοξον τοῦ μαρτύριον καὶ ἑμοῦ μὲ αὐτὸ καὶ ὁ αἴτιος τῶν ἡρωϊσμῶν καὶ τῶν γενναίων κατορθωμάτων Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ εἰπὼν χωρὶς ἑμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδὲν ἀγαθόν, καὶ εἰς τὸν Ὅποιον ἀνῆκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος ἡ τιμὴ ἡ προσκύνησις καὶ ἡ λατρεία σὺν τῷ Ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Διὰ δύο λόγους ὀφείλομεν, λέγει ὁ θεῖος Χρυσόστομος νὰ μακαρίζωμεν καὶ νὰ θαυμάζωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ, ἀφ' ἐνὸς μὲν διότι τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς των εἶχον εἰς τὰς ἀγίας προσευχάς, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι διαφυλάξαντες διὰ συγγραφῶν, ἤτοι ἐγγράφως τοὺς ὕμνους καὶ τὰς προσευχάς, ἅς μετὰ χαρᾶς καὶ φόβου προσέφερον πρὸς τὸν Θεόν, μετέδωκαν καὶ εἰς ἡμᾶς τὸν θησαυρὸν των, ἵνα δυνηθῶσι νὰ προσελκύσωσι πρὸς τὸν ζῆλον αὐτῶν ἡμᾶς καὶ πάντας τοὺς μεταγενεστέρους. Διότι τὸ ἥθος καὶ ὁ χαρακτήρ των διδασκάλων προέπει νὰ μεταδίδεται καὶ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτῶν, ὡς καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν Προφητῶν (δηλ. οἱ χριστιανοὶ) νὰ ἀναδεικνύονται μιμηταὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐν γένει τῆς ἀρετῆς ἐκείνων, ἵνα πάντοτε μετὰ τῶν προσευχῶν καὶ τῆς τοῦ Θεοῦ λατρείας διερχόμεθα τὸν βίον, θεωροῦντες ὡς ζωὴν καὶ ὑγίαν καὶ πλοῦτον καὶ τὸ κορυφαῖον ὅλων τῶν ἀγαθῶν τὸ νὰ προσευχώμεθα μετὰ καθαρᾶς καὶ ἀδιαφθόρου ψυχῆς καὶ καρδίας πρὸς τὸν Θεόν. Διότι ὅπως τὸ σῶμα φωτίζει ὁ ἥλιος, οὕτω καὶ ἡ προσευχή φωτίζει τὴν ψυχὴν. Ἄν λοιπὸν ὁ τυφλὸς πάσῃ καὶ ζημιούται μὴ βλέπων τὸν ἥλιον, πόσο μᾶλλον ὁ χριστιανὸς ζημιούται μὴ προσευχόμενος συνεχῶς διὰ τὴν συνάγην εἰς τὴν ψυχὴν του διὰ τῆς προσευχῆς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ;

Ἀλλὰ τίς δὲν ἐκπλήττεται καὶ δὲν θαυμάζει τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν εἰς ἡμᾶς ἐπιδεικνύει ἀποδίδων τοσαύτην τιμὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὥστε νὰ ἀξιῶσιν αὐτοὺς τῆς πρὸς Αὐτὸν προσευχῆς καὶ συνομιλίας; Διότι μετὰ τοῦ Θεοῦ ὀληθῶς συνομιλοῦμεν ἐν καιρῷ τῆς προσευχῆς διὰ τῆς ὁποίας καὶ πρὸς τοὺς Ἀγγέλους ἐξομολογούμεθα καὶ εἴμεθα ἀσπυγγοῦντες λόγῳ κατὰ πολὺ ἀνώτεροι τῶν ἀλόγων ζώων μετὰ ὅποια δὲν ἔχομεν καμμίαν σχέσιν. Διότι τῶν Ἀγγέλων ἔργον εἶναι ἡ προσευχή, ἥτις ὑπερβαίνει καὶ τὴν ἀξίαν ἐκείνων, ἐὰν βεβαίως εἶναι ὑπέρτερον τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀξίας τῶν Ἀγγέλων τὸ νὰ συνομιλῇ τις μετὰ τὸν Θεόν. Καὶ ὅτι ὄντως εἶναι ὑπέρτερον ἔργον τοῦτο, αὐτοὶ οἱ Ἀγ-

γέλοι δδάζουσιν ἡμᾶς μετὰ πολλοῦ μὲν φόβου προσευχόμενοι, παρέχοντες δὲ πρὸς ἡμᾶς τὸν ἑαυτὸν των ὡς ὑπόδειγμα, ἵνα γνωρίσωμεν καὶ μάθωμεν ὅτι ὀφείλομεν προσευχόμενοι πρὸς τὸν Θεόν νὰ πράττωμεν τοῦτο μετὰ χαρᾶς καὶ φόβου· μετὰ φόβου μὲν, προσέχοντες μήπως φανῶμεν ἀνάξιοι τῆς προσευχῆς, μετὰ πλήρους δὲ χαρᾶς διὰ τὸ μέγεθος τῆς τιμῆς, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος τοσαύτης καὶ τοιαύτης προνοίας ἠξιώθη, ὥστε καὶ τῆς πρὸς τὸν Θεόν συνομιλίας συνεχῶς ν' ἀπολαύῃ, διὰ τῆς ὁποίας δὲν φαινόμεθα ὅτι εἴμεθα θνητοὶ καὶ πρόσκαιροι, ἐνῷ κατὰ μὲν τὴν φύσιν εἴμεθα θνητοὶ, διὰ δὲ τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ συνομιλίας μεταβαίνομεν πρὸς τὴν ἀθάνατον ζωὴν. Διότι εἶναι ἀναγκαῖον καὶ βέβαιον ὁ συνομιλῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς προσευχῆς νὰ εἶναι ἀνώτερος καὶ τοῦ θανάτου καὶ πάσης διαφθορᾶς. Καὶ καθὼς ἐπίσης εἶναι βέβαιον καὶ ἀναγκαῖον ὅτι ὁ ἀπολαύων τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ν' ἀπαλλάσσεται τοῦ σκότους, οὕτω καὶ ἀπολαύων τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ συνομιλίας νὰ μὴ εἶναι πλέον θνητός, ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ μέγεθος τῆς τιμῆς μεταφέρει ἡμᾶς πρὸς τὴν ἀθανασίαν. Διότι ἐὰν οἱ συνομιλοῦντες μετὰ βασιλέως καὶ ἀπολαύοντες τῆς ἐκ μέρους ἐκείνου τιμῆς, εἶναι ἀδύνατον νὰ εἶναι πένητες, πολλῷ μᾶλλον εἶναι ἀδύνατον οἱ προσευχόμενοι πρὸς τὸν Θεόν καὶ συνομιλοῦντες μετ' Αὐτοῦ νὰ ἔχωσι ψυχὰς θνητὰς· διότι θάνατος τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ ἀσέβεια καὶ ὁ παράνομος βίος· ὅθεν καὶ ζωὴ τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ἀμύζων πρὸς τὴν λατρείαν ταύτην βίος.

Βίον δὲ ὅσιον καὶ ἀμύζοντα πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ συνάγει καὶ θησαυρίζει κατὰ τρόπον θαυμαστὸν εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἡ προσευχή. Διότι εἴτε τις ἀγαπᾷ τὴν ἀγνότητα εἴτε τιμᾷ τὴν σωφροσύνην τοῦ ἐγγάμου βίου, εἴτε εἶναι κύριος τῆς ὁργῆς καὶ διάγει μετὰ πρᾶότητος εἴτε εἶναι ἀπληλαγμένος φθόνου, εἴτε ἄλλο τι ἐκ τῶν προεπόντων πράττει μετὰ τὴν ὁδηγίαν τῆς προσευχῆς, ἥτις προοικιάει τὴν τοιαύτην ὁδὸν τοῦ βίου, ὁ τοιοῦτος δύναται εὐχερῶς νὰ προοδεύῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐσεβείας. Εἶναι ἀδύνατον, παντελῶς ἀδύνατον, οἱ ζητοῦντες παρὰ τοῦ Θεοῦ σωφροσύνην καὶ δικαιοσύνην καὶ πρᾶότητα καὶ χρηστότητα νὰ μὴ τύχωσιν ἐκείνου, ὅπερ ζητοῦσι διὰ τῆς προσευχῆς. Διότι, ζητεῖτε, λέγει ὁ Χριστός, καὶ θέλει σᾶς δοθῇ. Ἐρευνήσατε καὶ θέλετε εὑρεῖν· κορυφίτε τὴν θύραν καὶ θέλει σᾶς ἀνοιχθῇ. Διότι πᾶς ὅστις ζητεῖ λαμβάνει, καὶ ὅστις ἐρευνᾷ εὐρίσκει καὶ εἰς τὸν κορυφόντα τὴν θύραν θέλει αὕτη ἀνοιχθῇ. Καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν λέγει: «Τίς ἐξ ὑμῶν εἰς τὸν νῆον τοῦ ζητοῦντα ἄρτον θὰ δώσῃ λίθον νὰ φάγῃ; ἢ τίς θέλει δώσῃ εἰς αὐτὸν ὄφιν, ἐνῷ ζητεῖ ὀψάριον νὰ φάγῃ; Ἐὰν λοιπὸν ὑμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ποιηροὶ ὄντες, γνωρίζετε νὰ δίδετε ὠφέλιμα πράγματα εἰς τὰ τέκνα σας, πολλῷ μᾶλλον ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος θέλει δώσῃ Πνεῦμα Ἅγιον εἰς τοὺς προσευχομένους καὶ ζητοῦντας παρ' αὐτοῦ. Διὰ τοιούτων μὲν λόγων καὶ διὰ τοιούτων ἐλπίδων παρεκίνησεν ἡμᾶς ὁ Κύριος

τὸν ὅλων εἰς τὴν προσευχήν· ἡμεῖς δὲ ὀφείλομεν, ὑπακούοντας εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, νὰ διάγωμεν ἐν ἡμῖνοις καὶ ἐν προσευχαῖς, φροντίζοντες μᾶλλον περὶ τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, ἢ περὶ τῆς ζωῆς ἡμῶν. Διότι τοιοῦτοτρόπως δυνάμεθα νὰ διανύσωμεν τὴν ἀρμόζουσαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ζωὴν.

Διότι ὅστις δὲν προσεύχεται πρὸς τὸν Θεόν, οὐδὲ τῆς θείας συνομιλίας ἐπιθυμεῖ συνεχῶς νὰ ἀπολαύῃ, εἶναι νεκρὸς καὶ ἄψυχος καὶ δὲν μετέχει φρονήσεως. Διότι αὐτὸ τοῦτο εἶναι μέγιστον σημεῖον ἀφροσύνης, τὸ νὰ μὴ συναισθάνηται δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος τὸ μέγεθος τῆς τιμῆς, μηδὲ νὰ ἀγαπᾷ τὴν προσευχήν, μηδὲ νὰ νομίζῃ θάνατον τῆς ψυχῆς τὴν μὴ προσκύνῃσιν τοῦ Θεοῦ. Διότι, νομίζω, καθὼς αὐτὸ τὸ σῶμα ἡμῶν, ὅταν φύγῃ ἡ ψυχὴ, εἶναι νεκρὸν καὶ δυσώδες, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ, μὴ κινουμένη εἰς προσευχήν, εἶναι νεκρὰ καὶ ἀθλία καὶ δυσώδης. Πρὸς τοῦτοις, ὅτι πρέπει τὴν παρᾶλειπν τῆς προσευχῆς νὰ θεωρῶμεν πρᾶγμα πικρότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, διδάσκει ἡμᾶς καλῶς ὁ Δανιὴλ ὁ μέγας Προφῆτης, προτιμήσας νὰ ἀποθάνῃ μᾶλλον, ἢ ὀλίγας ἡμέρας νὰ στερηθῇ τῆς προσευχῆς. Διότι ἄνευ τῆς βοήθειας καὶ χάριτος τοῦ Θεοῦ, οὐδὲν ἀγαθὸν δύναται νὰ προέλθῃ εἰς τὰς ψυχὰς μας ὡς λέγει ρητῶς ὁ Κύριος «χωρὶς ἐμοῦ οὐδύνασθε ποιεῖν οὐδὲν ἀγαθόν»· ἡ δὲ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἐφάπτεται τῶν πόνων ἡμῶν καὶ λίαν ἀνακουφίζει αὐτούς, ἐὰν ἴδῃ ἡμᾶς ἀγαπῶντας τὴν προσευχήν καὶ ἀδιαλείπτως δεόμενους πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἐλπίζοντας ὅτι πάντα ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ παρ' Αὐτοῦ θὰ ἔλθωσιν εἰς ἡμᾶς· ὅταν λοιπὸν ἴδω τινὰ μὴ ἀγαπῶντα τὴν προσευχήν, μηδὲ ἔχοντα θερμὴν πρὸς αὐτὴν ἐπιθυμίαν καὶ ζήλον σφοδρόν, τότε ὁ τοιοῦτος μοὶ φαίνεται πλέον ὅτι οὐδὲν εὐγενὲς αἰσθημα τρέφει εἰς τὴν ψυχὴν του· ὅταν δὲ ἴδω τινὰ ὅτι εἶναι ἄπληστος καὶ ἀκόρεστος εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι τὸ νὰ μὴ προσεύχηται, θεωρεῖ ὡς τὴν μεγίστην τῶν ζημιῶν, συμπεραίνω ὅτι ὁ τοιοῦτος εἶναι σταθερὸς καὶ ἀκριβὴς ἐκτελεστὴς πάσης ἀρετῆς καὶ συνεπῶς εἶναι ναὸς τοῦ Θεοῦ. Διότι, ἐὰν ἡ περιβολὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ βηματισμὸς καὶ ὁ γέλως εἶναι σημεῖα τῆς ποιότητος αὐτοῦ κατὰ τὸν σοφὸν Σολομώντα, πολλῶ μᾶλλον ἡ προσευχὴ καὶ ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ εἶναι σημεῖον ἁγίας δικαιοσύνης καὶ τελείας ἀρετῆς, οὕσα τρόπον τινὰ στολὴ πνευματικὴ καὶ θεία πολλὴν εὐμορφίαν καὶ κάλλος προσδίδουσα εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ρυθμίζουσα καὶ κανονίζουσα τὸν βίον ἐκάστου, οὕτως ὥστε μηδὲν ἄτοπον ἢ φαῦλον νὰ ἐπιτρέπῃ πρὸς ἐκτέλεσιν, πείθουσα ἡμᾶς νὰ σεβώμεθα τὸν Θεόν καὶ τὴν ἐκ μέρους Αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς τιμὴν νὰ ἐκτιμῶμεν δεόντως, διδάσκουσα προσέτι νὰ ἀπομακρύνωμεν ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν σατανικὴν γοητείαν καὶ νὰ ἀποδιώκωμεν τοὺς αἰσχυροὺς τοὺς βλασφῆμους τοὺς ἀπρεπεῖς καὶ πονηροὺς λογισμοὺς ἐν γένει καὶ καθιστῶσα τὴν ψυχὴν ἐκάστου τοιαύτην, ὥστε νὰ καταφρονῇ τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς καὶ πᾶσαν κοσμικὴν ματαιότητα. Διότι μόνον ἡ τοιαύτη ὑπερη-

φάνεια ἀρμόζει εἰς τοὺς σεβομένους καὶ πειθαρχοῦντας εἰς τὸν Χριστόν, τοῦτέστι νὰ μὴ ὑποδουλῶνται ἀπὸ κανέν αἰσχυρὸν πρᾶγμα, ἀλλὰ νὰ διαφυλάττωσι τὴν ψυχὴν τῶν ἐλευθέρων ἀπὸ παντὸς σαρκικοῦ πάθους καὶ ἀπὸ πάσης σαρκικῆς καὶ παρανόμου ἐπιθυμίας, ἀσχοῦντες καθαρὸν καὶ ἐνάρτετον βίον.

Ὅτι μὲν λοιπὸν εἶναι παντελῶς ἀδύνατον ἄνευ προσευχῆς νὰ συζῶμεν μετὰ τῆς ἀρετῆς, καὶ μετ' αὐτῆς νὰ διερχώμεθα τὸν βίον, νομίζω ὅτι τοῦτο εἶναι τοῖς πᾶσι φανερόν· διότι πῶς δύναται τις νὰ εἶναι ἐνάρτετος μὴ προσερχόμενος καὶ μὴ προσπίπτων διηνεκῶς εἰς τὸν χορηγόν καὶ δοτῆρα πάσης ἀρετῆς; Πῶς δὲ ἤθελεν ἐπιθυμῆσαι τις νὰ εἶναι σώφρων καὶ δίκαιος μὴ συνομιλῶν ἡδῶς μετὰ τοῦ ἀπαιτοῦντος παρ' ἡμῶν καὶ ταῦτα καὶ περισσότερα τούτων; θέλω δὲ ἀποδείξει συντόμως, ὅτι καὶ ἂν πλήρεις ἁμαρτημάτων εἴρωσιν ἡμᾶς αἱ προσευχαὶ ταχέως ἀποκαθαίρουσι. Καὶ βεβαίως τί μεγαλειότερον ἢ θεϊότερον τῆς προσευχῆς δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ὅταν ἀποδειχθῇ ὅτι αὕτη εἶναι ἀντιφάσμακον εἰς τοὺς νοοῦντας ψυχικῶς ἥτοι τοὺς ἁμαρτωλοὺς (διὰ τὴν ἄφεισιν τῶν ἁμαρτιῶν τῶν προηγουμένης πάντοτε τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως καὶ ἐπομένης ἐννοεῖται, τῆς Κοινωνίας τῶν ἀγνάντων μυστηρίων μετὰ καθαρὰς συνειδήσεως ἥτοι μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ ἀγάπης). Λοιπὸν πρῶτον οἱ Νινευῖται εἶναι φανερόν ὅτι διὰ τῆς προσευχῆς ἀπληγάστησαν τὸν πολλὸν αὐτῶν πρὸς τὸν Θεὸν ἁμαρτιῶν. Διότι εὐθὺς ὡς ἡ προσευχὴ παρέλαβεν αὐτοὺς ἀφοσιωθέντας πρὸς αὐτὴν καὶ διακαίους κατέστησε, καὶ πόλιν συνηθισμένην νὰ διάγῃ μετ' ἀκολασίας καὶ πονηρίας καὶ παρανόμου βίου, παρעυθὺς ἐπανόρθωσεν, ὑπερισχύσασα τῆς παλαιᾶς κακῆς συνηθείας, καταστήσασα τὴν πόλιν ἐν πλήρει ἐφαρμογῇ τῶν Οὐρανίων νόμων, συνεπιφέρουσα δὲ μεθ' ἑαυτῆς καὶ σωφροσύνην καὶ φιλανθρωπίαν καὶ πρᾶότητα καὶ πρόνοιαν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. Διότι ἄνευ τούτων τῶν ἀρετῶν, δὲν ἀνέχεται ἡ προσευχὴ νὰ διατεταῖ ἐν ταῖς ψυχαῖς, ἀλλ' εἰς οἰανδήποτε ψυχὴν καὶ ἂν κατοικήσῃ, καθιστᾷ αὐτὴν πλήρη πάσης δικαιοσύνης, γυμνάζουσα πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ ἐξορίζουσα τὴν κακίαν. Καὶ τότε λοιπὸν ἐὰν τις ἤθελεν εἰς τὴν πόλιν Νινευῖ, ἔστω καὶ ἂν ἐγνώριζεν ἀκριβῶς πρότερον αὐτὴν, ἐν τούτοις δὲν ἤθελε τὴν ἀναγνωρίσῃ κατόπιν ἕνεκα τῆς ἡθικῆς μεταβολῆς καὶ ἀλλοιώσεως τὴν ὅποιαν διὰ τῆς μετανοίας ἔλαβε. Τόσον αἰφνῆδως μετεπλήθη ἀπὸ τοῦ φαιλοτέρου βίου πρὸς τὴν εὐσεβείαν· διότι καθὼς τις ἰδὼν πτωχὴν γυναῖκα ραζένδυτον, καὶ μετὰ ταῦτα διὰ χρυσῶν φορεμάτων ἐστολισμένην δὲν θέλει ἀναγνωρίσῃ αὐτὴν, οὕτω καὶ ὁ γνωρίζων τὴν πόλιν ἐκείνην πρότερον πτωχὴν καὶ γυνὴν τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν, δὲν ἤθελεν ἀναγνωρίσει ποία ἢ τίς ἦτο ἡ πόλις, τὴν ὅποιαν τοσοῦτον ἴσχυεν ἡ προσευχὴ νὰ ἐπαναφέρῃ πρὸς τὴν ἀρετὴν μεταβαλοῦσα καὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν βίον αὐτῆς. Καὶ γυνὴ δὲ τις

κατὰ τὸ εὐαγγέλιον, διάγουσα βίον ἄσωτον καὶ ἀκόλαστον εὐθὺς ὡς προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ ἔτυχε σωτηρίας.

Δὲν καθαρῶς δὲ μόνον τὰς ψυχὰς ἡ προσευχὴ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας, ἀλλὰ προφυλάσσει αὐτὰς καὶ ἀπὸ μεγάλων κινδύνων. Ἀληθῶς ὁ βασιλεὺς καὶ προφήτης ὁ θαυμάσιος Δαβὶδ, τοὺς πολλοὺς καὶ δυσκόλους πολέμους διέφυγε διὰ τῆς προσευχῆς, αὐτὸ μόνον τὸ ὅπλον προτάξας τοῦ στρατοῦ, καὶ ἐπιτρέπων εἰς τοὺς στρατιώτας αὐτοῦ νὰ κερδίσωσι τὴν νίκην ἡσυχῶς καὶ ἀρόβως. Διότι οἱ μὲν ἄλλοι βασιλεῖς τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας τῶν ἀνέθετον εἰς τὴν ἐμπειρίαν καὶ τὴν τέχνην τῶν στρατηγῶν προσέτι δὲ καὶ εἰς τοὺς τοξότας καὶ ὀπλίτας καὶ ἱπτεῖς, ὁ δὲ μέγας Δαβὶδ ὥπλιζε τὸν στρατὸν μὲ τὰς ἀγίας προσευχάς, μὴ ἀποβλέπων εἰς τὴν ἔπαρσιν τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν ταξιάρχων καὶ τῶν ἱπτάρχων, οὐδὲ χρήματα συλλέγων, οὐδὲ ὅπλα κατασκευάζων, ἀλλὰ τὴν θείαν πανοπλίαν ἐξ οὐρανοῦ λαμβάνων.

Διότι πανοπλία οὐράνιος εἶναι ἡ θεία προσευχή, καὶ μόνῃ αὐτῇ δύναται ἀσφαλῶς νὰ προφυλάττῃ τοὺς ἀφοσιωμένους πρὸς τὸν Θεόν. Διότι τὴν μὲν δύναμιν καὶ τέχνην τῶν ὀπλιτῶν καὶ τὴν ἐμπειρίαν καὶ ἐπιστήμην τῶν στρατηγῶν καὶ ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ ἐν γένει, πολλάκις καὶ ἡ προδοσία ματαιώνει, καθὼς ματαιώνουν ταῦτα πάντα καὶ οἱ κατὰ σκοποὶ τῶν πολεμίων καὶ ἡ ἀνδρεία τῶν ἀντιπάλων καὶ ἄλλα διάφορα μέσα· ἡ δὲ προσευχὴ εἶναι ὅπλον ἄνευ μάχης καὶ ἀσφαλὲς φυλακτήριον, ἀποκρούουσα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς ἓνα στρατιώτην καὶ πόλλας μυριάδας τοιούτων. Διότι καὶ ὁ θαυμάσιος Δαβὶδ τὸν περιβόητον Γολιάθ, ὅστις ἐπύργετο κατ' αὐτοῦ ὡς φοβερός τις δαίμων, οὐχὶ δι' ὅπλων, οὐδὲ διὰ ξιφῶν, ἀλλὰ διὰ τῶν προσευχῶν κατέβαλε καὶ ἐθανάτωσε. Τόσον ἰσχυρὸν μὲν ὅπλον εἰς τοὺς βασιλεῖς εἶναι ἡ προσευχή, ἰσχυρὸν δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς κατὰ τοῦ διαβόλου. Οὕτω καὶ ὁ βασιλεὺς Ἐζεκίας ἐξηλθε νικητὴς ἐκ τοῦ κατὰ τῶν Περσῶν πολέμου μὴ ὀπλίσας μὲν στρατὸν, προσευχάς δὲ μόνον ἀντιτάξας κατὰ τοῦ πλήθους τῶν ἀντιπάλων. Οὕτω καὶ τὸν θάνατον διέφυγε προσπεσὼν πρὸς τὸν Θεὸν μετὰ τῆς προσήκουσης εὐλαβείας, καὶ μόνῃ ἡ προσευχὴ κατώρυσεν ὥστε νὰ σωθῇ ὁ βασιλεὺς οὗτος. Καὶ προσέτι ὅτι εὐκόλως ἡ προσευχὴ ἀποκαθαίρει ψυχὴν ἁμαρτήσαν διδάσκει ἡμᾶς ὁ Τελώνης τοῦ Εὐαγγελίου, ὅστις παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τύχῃ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν του καὶ ἔτυχε τοιαύτης· διδάσκει δὲ ἡμᾶς καὶ ὁ λεπρός, ὅστις εὐθὺς ὡς προσέπεσεν εἰς τὸν Θεὸν ἐκαθαρίσθη. Ἐὰν δὲ σῶμα κατεστραμμένον ὁ Θεὸς παράνα-τα ἐθεράπευσεν, πόλλῳ μᾶλλον θὰ θεραπεύσῃ ψυχὴν νοσοῦσαν. Διότι ὅπως ἡ ψυχὴ εἶναι ἀνωτέρα καὶ πολυτιμότερα τοῦ σώματος, τόσον μᾶλλον εἶναι εὐλογον ὁ Θεὸς νὰ ἐπιδεικνύῃ περισσοτέραν περὶ αὐτῆς μέριμναν. Καὶ ἅπειρα ἄλλα δύναται τις νὰ παραθέσῃ παραδείγματα καὶ ἐκ τῆς Παλαιᾶς καὶ ἐκ τῆς Νέας Διαθήκης, ἂν θέλῃ ν' ἀπαριθμήσῃ πάντας τοὺς σωθέντας διὰ τῆς προσευχῆς.

Ἦτος δὲ τις ἐκ τῶν ὁποσδήποτε ραθύμων καὶ ἐκ τῶν μὴ θελόντων ἐπιμελῶς νὰ προσεύχωνται δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι καὶ τὰ ἐξῆς λόγια εἶπεν ὁ Χριστός, ὅτι «δὲν θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν πᾶς ὅστις μοὶ λέγει, Κύριε, Κύριε, ἀλλ' ὅστις πράττει τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Εὐλόγως δὲ δύναται νὰ εἴπῃ τοῦτο, ἂν ἐγὼ εἶχον τὴν γνώμην ὅτι μόνῃ ἡ προσευχὴ ἀρκεῖ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν. Ἐπεδὴ ὅμως λέγω ὅτι ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ κορωνὶς τῶν ἀγαθῶν καὶ θεμέλιον καὶ ρίζα τοῦ ἐναρέτου βίου, μηδεὶς ἄς λέγῃ τοῦτο ὡς πρόφασιν τῆς ραθυμίας του. Διότι οὔτε ἡ σωφροσύνη μόνῃ δύναται νὰ σώσῃ ἄνευ τῶν λοιπῶν ἀρετῶν, οὔτε ἡ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν πρόνοια, οὔτε ἡ χρηστότης, οὔτε ἄλλο τι ἐκ τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ πρέπει νὰ συνενῶνται εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν· ἡ δὲ προσευχὴ ὑπόκειται ὡς ρίζα καὶ θεμέλιον, καὶ καθὼς τὸ πλοῖον καθίσταται ἰσχυρὸν καὶ συγκρατεῖ ἡ τροπὴς (ἡ καρίνα) καὶ τὴν οἰκίαν συγκρατοῦσι τὰ θεμέλια αὐτῆς, τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸν βίον ἡμῶν συγκρατοῦσιν αἱ προσευχαὶ καὶ ἄνευ αὐτῶν τῶν προσευχῶν οὐδὲν ἀγαθὸν καὶ σωτήριον εἶναι δυνατόν νὰ προσέλθῃ εἰς ἡμᾶς. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεὸς Παῦλος ἐπιμένει συνεχῶς προτρέπων ἡμᾶς καὶ λέγων: «Μετὰ καρτερίας καὶ ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς νὰ προσεύχησθε, ἀγρυπνοῦντες ἐν τῇ προσευχῇ εὐχαριστοῦντες· καὶ ἄλλα· τοῦ λέγει: «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε εὐχαριστοῦντες πάντοτε τὸν Θεόν· διότι τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ»· καὶ ἄλλα· τοῦ λέγει: «προσεύχεσθε εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐπικαλούμενοι τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀγρυπνοῦντες περὶ τοῦτου μετὰ πολλῆς ἐγκαρτερήσεως καὶ ὑπομονῆς. Οὕτω διὰ πολλῶν θείων λόγων παρακινεῖ ἡμᾶς εἰς τὴν προσευχὴν συνεχῶς ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων ὁ θεὸς Παῦλος. Πρέπει λοιπὸν διδασκόμενοι παρ' ἐκείνου νὰ διάγωμεν τὸν βίον μετὰ προσευχῆς καὶ διὰ ταύτης συνεχῶς νὰ τρέφωμεν καὶ νὰ ποτίζωμεν τὰς ψυχὰς μας διότι πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐπίσης ἔχομεν ἀνάγκην τῆς προσευχῆς καθὼς τὰ δένδρα ἔχουσιν ἀνάγκην τῶν ὑδάτων· ἐπειδὴ οὔτε ἐκεῖνα δύναται νὰ φέρωσι καρποὺς ἐὰν δὲν ποτίζονται συνεχῶς, οὔτε ἡμεῖς θὰ δυνηθῶμεν νὰ παραγάγωμεν τοὺς πολυτίμους καρποὺς τῆς εὐσεβείας, ἐὰν δὲν ποτιζώμεθα διὰ τῶν προσευχῶν. Διὰ τοῦτο βεβαίως πρέπει καὶ ὅταν ἐγειρόμεθα τῆς κλίνης πρὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου νὰ λατρεύωμεν τὸν Θεόν, καὶ ὅταν μέλλομεν νὰ φάγωμεν, καὶ ὅταν μέλλομεν νὰ κατακλιθῶμεν, μᾶλλον δὲ κατὰ πᾶσαν ὥραν μίαν προσευχὴν πρὸς τὸν Θεὸν νὰ κἀνωμεν, ἥτοι ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ προσευχώμεθα καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νυκτὸς νὰ ἀφιερῶμεν εἰς προσευχάς καὶ γονυκλισίας, προσέχοντες μετὰ φόβου πολλοῦ εἰς τὴν προσευχὴν καὶ μακαρίζοντες ἡμᾶς αὐτοὺς διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ. Εἰπέ μοι πῶς θὰ ἴδῃς τὸν Ἥλιον, ἐὰν δὲν προσκυνήσῃς τὸν ἀποστέλλοντα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου τὸ γλυκύτατον φῶς; Πῶς θὰ ἀπολαύσῃς τῆς τραπέζης καὶ τοῦ φαγητοῦ σου ἐὰν δὲν προσκυνήσῃς τὸν δοτῆρα καὶ χορηγόν

τοσούτων αγαθών· μετὰ ποίας ἐλπίδος θὰ διέβης τὴν νύκτα· ποία ὄνειρα ἐλπίζεις ἐν ἡμέρᾳ, ἐὰν δὲν περιφρουρήσῃς τὸν ἑαυτὸν σου διὰ τῆς προσευχῆς, ἀλλὰ κατακλιθεῖς ἥτοι πέσῃς εἰς τὴν κλίνην νὰ κοιμηθῇς ἀπροφύλακτος· θὰ γίνῃς εὐκαταφρόνητος καὶ εὐάλωτος ὑπὸ τῶν πολλῶν δαιμόνων, οἱ ὁποῖοι περιέχονται συνεχῶς καιροφυλακτοῦντες τίνα ἐξ ἡμῶν νὰ ἀρπάσωσιν ἀποτόμως εὐρόντες τοῦτον ἄνευ προσευχῆς. "Αν μὲν λοιπὸν ἴδωσιν ἡμᾶς τεθωρακισμένους διὰ τῶν προσευχῶν, ἐκπηδῶσιν εὐθὺς ὡς λησταὶ καὶ κακοῦργοι βλέποντες ξίφος κορυμμένον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ στρατιώτου· ἂν δὲ τυχὸν συμβῇ νὰ εἶναι τις γυμνὸς προσευχῆς, οὗτος γίνεται ἀνάρπαστος ὑπὸ τῶν δαιμόνων ὠδοῦμενος εἰς ἁμαρτίας καὶ συμφορὰς καὶ παντοῖα κακά.

Ταῦτα πάντα φοβούμενοι πρέπει νὰ περιφρουρῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας διὰ προσευχῶν καὶ ὕμνων ἵνα ὁ Θεὸς ἐλεήσας ἡμᾶς πάντα μᾶς καταστήσῃ ἀξιῶς τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν διὰ τὸ μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ δύναμις ἡ τιμὴ ἡ προσκύνησις καὶ ἡ λατρεία σὺν τῷ Πατρὶ Αὐτοῦ καὶ τῷ Παναγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ *

ΚΑΙ ΤΟ ΥΨΙΣΤΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΔΙΔΑΓΜΑ

«Μεῖζωνα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ». (Ἰωάν. ιε', 13).

Ὁ σταυρὸς τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ὑψίστη θυσία προσφερομένη εἰς τὸν Θεὸν Πατέρα ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ ἐνανθρωπήσαντος ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς—ἵνα ἡμεῖς, οἱ εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον πιστεύοντες, αἰώνως ζήσωμεν.—Ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ὑπάρχει ἐκδήλωσις τελεία τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἄνθρωπον, ἥτις θυσιάζει πάντα, καὶ αὐτὴν ἐστὶ τὴν πολυτίμητον ἐν τῷ κόσμῳ ζωὴν, εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ θεοῦ θελήματος, καὶ πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀγαπομένου. Ἡ ἀγάπη αὕτη λέγεται αὐτοθυσιαστική, καὶ ταύτης δὲν ὑπάρχει μεῖζων—ἵνα τις θῇ τὴν ψυχὴν (ζωὴν) αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ». (Ἰωάν. ιε', 13).

Ὁ Ἰησοῦς ἀποθνήσκει ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ, ὑπὲρ τῶν εἰς Αὐτὸν πιστευόντων, ἵνα αὐτοὶ αἰώνως ζήσωσιν ὑπὲρ αὐτῶν ἑαυτὸν προσφέρει θυσίαν ἁμῶν, καὶ ἁγίαν τῷ Θεῷ, εἰς τελείαν ἱκανοποίησιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἁμαρτω-

* Ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Λόγος», ἐν Ἀθήναις τῇ 29ῇ Μαρτίου 1901, ἀριθ. 1413. Συντάκτης Α. Μακρόνης.

λοῦ ἀνθρώπου παραβίασθαις θείας δικαιοσύνης, εἰς ἐξίλειωσιν τοῦ παρωργισμένου καθ' ἡμῶν εὐλόγως Θεοῦ. Εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῆς θείας δικαιοσύνης δὲν ἀρκεῖ μόνῃ ἡ μετάνοια τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἡ ἀναγνώρισις τῶν ἁμαρτημάτων, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἐξίλειωτικὴ θυσία ὑπὲρ ἀρέσκειας αὐτοῦ, ἡ θεία χάρις εἰς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ πρὸς ἐργασίαν, καὶ ποίησιν τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν. Τοιαύτην δὲ θυσίαν ὁ ἄνθρωπος ὁ γηγενὴς δὲν ἠδύνατο νὰ προσενέγκῃ, διότι δὲν εἶχε θυσίαν, δηλονότι, ἁγνήν, ἁμῶν, καὶ ἀναμάρτητον. Διὰ τοῦτο λοιπὸν Αὐτὸς ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος ἐγένετο ἄνθρωπος, καὶ ἑαυτὸν εἰς θυσίαν τῷ Θεῷ προσήνεγκεν ὑπὲρ τῆς ἐνόχου καὶ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρωπότητος, ὑπὲρ τῶν μετανοούντων ἐς' οἷς ἥμαρτον, καὶ πιστευόντων εὐλικρινῶς εἰς τὴν διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἀπολύτρωσιν. Ὁ θάνατος τοῦ ἀναμάρτητου Ἰησοῦ ἐγένετο εἰς ζωοποίησιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου!

Ὁ ἀναμάρτητος Ἰησοῦς ἐδικαιούτο νὰ ζῇ, διότι ὁ θάνατος ὡς ποινὴ διὰ τὴν παράθεσιν εἰς τὸν ἁμαρτωλὸν ἐπεβλήθη. Ἀλλ' ἠθέλησε νὰ ἀποθάνῃ, διότι τὸ καθήκον ὑπεγράφευεν εἰς Αὐτὸν τὸν θάνατον, πρὸς ἀνάγκην τοῦ ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ θανάτου. Εἰς ἐξανάστασιν δὲ καὶ αἰώνιον ζωοποίησιν τῶν εἰς Αὐτὸν πιστευόντων, τῶν αὐτοῦ φίλων, τοὺς ὁποίους ἠγάπησε, καὶ ὑπὲρ ὧν ἐθυσίασθη, «Πάτερ μου,» ἔλεγεν, «εἰ δυνατόν ἐστίν, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ». (Ματθ. κατ', 39). Ἐὰν εἶναι δυνατόν ἄς μὴ ἀποθάνω. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ καθήκον ἐπιτάσσει μοι τὸν θάνατον ὡς Θεοῦ θέλημα, διὰ τοῦτο πρέπει ν' ἀποθάνω, πειθαρχῶν εἰς τὸ τοῦ Θεοῦ θέλημα.

Ἡ φύσις ἡμῶν ἀποκρούει τὸν θάνατον, διότι ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν, ἰσχυρὸν δὲ εἶναι τὸ τῆς φιλοζωίας αἶσθημα ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν. Ἀλλὰ τὸ θεῖον θέλημα, τὸ καθήκον ἐπιτάσσει τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἄλλων, ἡ δὲ ἀγιωτάτη ψυχὴ τοῦ Ἰησοῦ εὐρισκόμενη μετὰ τὴν ἀγάπης τῆς σωματικῆς ζωῆς, καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, πειθαρχεῖ καὶ ὑπακούει εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἀπειθεῖ δὲ καὶ παρανοεῖ εἰς τὸ φυσικὸν αἶσθημα τῆς φιλοζωίας. Ἐν, λέγει, εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἀποθάνω, ἄς μὴ πῶ τὸ μικρὸν τοῦτο τοῦ θανάτου τοῦ σταυρικοῦ ποτήριον. Ἐὰν ὅμως πρέπει ν' ἀποθάνω, ἡ δὲ θεία θέλησις τὸν θάνατον ὡς καθήκον μοι ἐπιτάσσει, προθύμως ἀποδέχομαι αὐτόν, καὶ εὐχαρίστως ὑπακούω, καὶ ἀποθνήσκω. Προθύμως ὑπακούω εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. «Πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ». (Ματθ. κατ', 39). Οὕτως ἄρα ὁ Ἰησοῦς εὐρισκόμενος μετὰ τοῦ φυσικοῦ αἰσθήματος τῆς φιλοζωίας, καὶ τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀγάπης, καὶ τῆς ὑπακοῆς εἰς τὸ θεῖον θέλημα, εἰς τὸ καθήκον τοῦ νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου, ἐκούσιως πειθαρχεῖ εἰς τὸ θεῖον θέλημα, καὶ ἀποδέχεται αὐτό, ἀπαρνείται δὲ τὸ ἑαυτοῦ, καὶ εἰς τὸν σταυρὸν πλήρης πίστεως καὶ θείας ἀγάπης προσέρχεται.

Ὁ σταυρὸς τοῦ Ἰησοῦ εἶναι δεῖγμα λοιπὸν τελείας αὐταπαρνήσεως, καὶ αὐτοθυσίας, δεῖγμα τελείας ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν καὶ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, δεῖγμα τελείας ἠθικῆς ἀρετῆς, καὶ ὑπακοῆς πλήρους εἰς τὸ ἡθικὸν καθήκον. Ὁ Ἰησοῦς δεικνύει διὰ τοῦ σταυροῦ τὴν τελείαν ἀφαρμονίαν τῆς πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὸν πλησίον ἀγάπης. «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν». Ὁ Ἰησοῦς δεικνύει τὸ καὶ τὴν ἐντολὴν ταύτην ἐν τῇ αὐτοῦ πολιτείᾳ διὰ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς αὐτοθυσίας, καὶ ἐντέλλεται εἰς ἡμᾶς, τοὺς εἰς Αὐτὸν πιστεύοντας, ὅτι ὀφείλομεν ν' ἀγαπώμεν καθὼς ἑκεῖνος ἠγάπησεν, ἥτοι αὐτοθυσιαστικῶς. «Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ἡμᾶς.

Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ». (Ματθ. ιε'. 12-14). Καὶ «ἐντολὴν καὶνὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» καθὼς ἠγάπησα ἡμᾶς, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους· ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις». (Ἰωάν. ιγ'. 34-36).

Ποῦ δὲ ἀποβλέπει ἡ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ; Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀποβλέπει εἰς τὴν συνδιαλλαγὴν αὐτοῦ, καὶ τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ συμφιλίωσιν, διὰ τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ὑπακοῆς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Αὐτρωτὴν καὶ Σωτῆρα. Ἀποβλέπει εἰς τὸν διαφωτισμὸν καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ θελήματος, εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ. Ἀποβλέπει εἰς τὴν καθυπόταξιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ ὄρθον καὶ τὸ δίκαιον, εἰς τὴν καταπολέμησιν δὲ καὶ ἀναίρεσιν παντὸς κακοῦ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ εἰς τὴν ὁλοτελή αὐτοῦ ἀπελευθέρωσιν καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ἀπαλλαγὴν. Εἰς τὸ ἀγαθὸν τοῦτο ἀποβλέπει ἡ Χριστιανικὴ ἀγάπη, ἥτις πρὸς μὲν τὸν Θεὸν καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀγάπη, μῖσος δὲ πρὸς τὸν Διάβολον, καὶ πρὸς τὰ τοῦ Διαβόλου. «Οἱ ἀγαπῶντες τὸν Κύριον μισεῖτε πονηράν», λέγει ὁ Θεὸς προφητῆς. Αὕτῃ ἡ Χριστιανικὴ πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἀγάπη μεταστρέφεται εἰς μῖσος ἁσπιδόν πρὸς τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρτίαν. Ὁ Ἰησοῦς ἠγάπησεν, ἀλλὰ καὶ ἐμίσησεν. ἠγάπησε δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησεν ἀνομίαν. «ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν». (Ἑβρ. α'. 9). Λοιπὸν ὁ σταυρὸς τοῦ Ἰησοῦ εἶναι δειγμα τῆς τοῦ Ἰησοῦ τελείας ἀγάπης καὶ ὑπακοῆς εἰς τὸ τοῦ Θεοῦ θέλημα, ἀλλὰ καὶ τὸ μῖσος καὶ τῆς ἀπειθείας αὐτοῦ εἰς τὸ ἐναντίον θελήμα τοῦ Σατανᾶ.

Ὁ δὲ Χριστιανικῶς ἀγαπῶν καὶ Χριστιανικῶς ἄρα μισεῖ καὶ τὸ μῖσος ἀνάλογον τῆς ἀγάπης εἶναι ἐν τῇ τοῦ Χριστιανοῦ ψυχῇ. Ἡ μὲν Χριστιανικὴ ἀγάπη ἔλκει ἡμᾶς πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὸν Θεὸν πρὸς ἡμᾶς, ἐνώνει ἡμᾶς καὶ συμφιλίει μετὰ τοῦ Θεοῦ· τὸ δὲ Χριστιανικὸν μῖσος ἀποθνήσκει ἀπὸ τῶν τῶν Διάβολον, καὶ καταπελθεῖ καὶ ἀπομακρύνει. «Οἱ ἀγαπῶντες τὸν Κύριον μισεῖτε πονηράν», καὶ σταυρὸς τοῦ Ἰησοῦ ἐμπέδου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ καταλύει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὴν ἐξουσίαν τοῦ Διαβόλου.

Ὁ ἀγαπῶν καὶ μισῶν, καθὼς ὁ Ἰησοῦς ἠγάπησεν καὶ ἐμίσησεν, οὗτος ἄρα γνήσιος καὶ ἀληθὴς μιμητὴς καὶ ὁπαδὸς τοῦ Σωτῆρος ἐγένετο. Ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανεν ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ εἰς ἀναίρεσιν τοῦ κακοῦ, εἰς ἀπελευθέρωσιν ἡμῶν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ Διαβόλου διὰ τῆς γνώσεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τῆς πίστεως εἰς Αὐτὸν τῆς λογικῆς καὶ ἀδιασέστου. Ὡς θεία ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ! Σὺ πληροῖς τῶν εὐθέων τὰς καρδίας, καὶ ὁδηγεῖς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος τὰς ἀδύλους καὶ εἰλικρινεῖς ψυχάς! Σὺ ὁδηγεῖς εἰς τὸν σταυρὸν, εἰς τὴν θυσίαν ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ, εἰς τὴν θυσίαν πρὸς ἀναίρεσιν τοῦ κακοῦ. Ἄνευ Σοῦ, ὡς θεία ἀγάπη, μήτε προσφορά, μήτε ὑπὲρ ἀγαθοῦ ζήλος, καὶ ἐνέργεια, μήτε θυσία ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος, ἀλλ' ἰδιοτέλεια, ἀτομικὸς, καὶ συγγενικός ἐγωισμός, καὶ φυλετισμός, καὶ τὰ παρόμοια! Σὺ ὡς θεία ἀγάπη εἶσαι ἡ καρδιά τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ ὁ θεολόγος λέγει: «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν». (Ἐπιστ. Α'. Ἰωάν. δ'. 8) καὶ ὅπου σὺ ὑπάρχεις, ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ὁ Θεός· ὁ δὲ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει, καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ. (Ἰωάν. Α'. ἐπιστ. δ'. 15). Σὺ γινώσκον τοίνυν καὶ ἐν ἡμῖν, καὶ ποίησον ἡμᾶς, ἵνα ἀγαπῶμεν τὰ ἀγαπητέα, καὶ μισῶμεν τὰ μισητέα· ἵνα ἀγαπῶμεν τὸν ὑπὲρ ἡμᾶς θυσιασθέντα ἐπὶ σταυροῦ Υἱὸν τῆς Ἀγάπης, καθὼς Ἐκεῖνος ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ μισῶμεν τὸν μισούντα ἡμᾶς ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνον! Τένοιο!